C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jaroslav_Jiran-Valecny_tanec_Nairi-tajne_poslani_osamělého_bojovnika.PDB

PDB Name: Jaroslav_Jiran-Valecny_tanec_Na
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.3.2004
Modification Date: 20.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Jiran
Válečný tanec Nairi – tajné poslání osamělého bojovníka

Vzduch se tetelil nad rozžhavenou půdou a chomáče dlouhé vyschlé trávy trčely z prachu a písku bez nejmenšího záchvěvu. Slunce stojící v zenitu pražilo nemilosrdně do rozpukaných skal. V naprostém bezvětří se povrch planiny měnil v dno rozpálené pánve a ani nepatrný šelest nerušil husté, dusivé ticho. Všechno živé dávno zalezlo do svých doupat a děr, aby v nich přespalo dobu největšího žáru. Jejich čas přijde až k večeru, kdy poušť osvěží čerstvý východní vánek.
Největší horko však nepřicházelo shora, ale od ústí soutěsky, zahaleného oblaky páry a šedého kouře, jako kdyby se zrovna tady v horách otvírala vstupní brána do nejhlubšího pekla.
Edahar se vypotácel ze soutěsky Suejdí víc mrtvý než živý a prudký přechod do sluncem prozářeného dne ho na chvíli úplně oslepil. Odhodil štít, zakryl si oči a klesl do prachu cesty. Byl na konci svých sil, špinavý, popálený a ještě roztřesený prožitou hrůzou. Rozcuchané vlasy mu splývaly ve špinavých chuchvalcích na ramena a částečně zahalovaly oblek, na který býval vždycky tak hrdý. Teď byl rozedraný a na mnoha místech propálený a otvory prosvítala zarudlá, ožehnutá pokožka. Křečovitě vdechoval horký, ale čistý vzduch.
„Pít!" zachroptěl, i když věděl, že nablízku není nikdo, kdo by ho vyslyšel. O všechny zásoby přišel v soutěsce, když se zoufale zbavoval veškeré neužitečné přítěže a bojoval už jen o holý život.
Převalil se na záda, zhluboka dýchal, odpočíval a jeho nervy se pozvolna uklidňovaly. Jakmile si oči

zvykly na ostré j světlo, krátce se rozhlédl a odplížil se do stínu tamacypu, který vyrůstal opodál z vyprahlé půdy. Jeho hustou, plochou korunou nízko nad zemí nedokázal proniknout jediný sluneční paprsek. Strom takto zoufale bojoval o stopy vláhy, které se zachytily a udržely v okruhu jeho stínu a pronikaly do hloubky k jeho kořenům. Edahar se pohodlně uvelebil v chladivém stínu a opřel se zády o kmen stromu. Na rtech se mu objevil úsměv. První překážku měl za sebou. Nemohl říct, jestli byla nejtěžší, protože vůbec nevěděl, co ho čeká dál. Ale na tom mu teď moc nezáleželo. Ti druzí se totiž nedostali ani sem, nedokázali projít soutěskou Suejdí. Edahar letmo zahlédl seškvařené zbytky několika z nich, přilepené ke skalám nebo roztroušené mezi balvany a kamennou sutí. Poslední okamžiky jejich života určitě nepatřily mezi příjemné. A přitom stačil chybný krok, stačilo podlehnout strachu a sejít z cesty, a Edahara by potkal stejný osud. Ale on prošel.
Vpravo od ústí soutěsky se klikatila široká prašná cesta směrem k pohoří Hannir a pokračovala za ním až k strmým stěnám Toeru. Kdysi to byla živá obchodní cesta, dnes na ní občas zanechal stopy oddíl vojska nebo zločinec, marně hledající záchranu v pustině. Vlevo zacláněly výhled ostré štíty předhoří Smurmu, jehož hřbety sestupovaly až úplně dolů k úpatí, kde začínala země Gurn. V dálce spíš tušil než viděl velké hraniční kameny se znakem vladařského rodu z Ganthúru. Hranice byla totiž i z této vzdálenosti dobře viditelná ze zcela jiného důvodu. Přesně za ní končilo jasné sluneční přítmí, které zahalovalo zemi Gurn, kam oko dohlédlo. Dávno předtím, než se Edahar narodil, opustili bohové zemi Gurn a nechali ji napospas světu Magharoo, světu temna a zla. Nehybný příkrov stínu stoupal do nesmírné výšky a spojoval se s hradbou melancholických mračen, na pohled živých a proměnlivých, jako když malíř rozmíchává ve vodě černou a šedou barvu. Tu a tam z mraků vystřelovaly dlouhé jazyky šera a rozptylovaly se v mlžné závoje ještě vysoko na obloze, jindy se protáhly až k zemi a zahalovaly jednotlivé usedlosti i celá města temnotou, prosycenou hrůzou. Edahar se často usmíval báchorkám, které vyprávěli kupci a starci, putující přes hory, a nazýval je hloupými výmysly a pohádkami na strašení dětí. Posmíval se a nevěřil - dokud výtrysk tmy nezahalil jednoho slunečného dne uprostřed léta vesnici Tarpung, vzdálenou pouhé dva dny cesty od Eansangu. Tehdy Edahar poprvé na vlastní oči spatřil mrtvoly bez jediného škrábnutí, s obličeji zkřivenými šíleným zděšením a ztuhlá těla, zkroucená v nepřirozených pozicích. Ti, kdo přežili, přišli většinou o rozum, alespoň takovým dojmem působilo jejich nesouvislé blábolení o nadzemských tvorech, kteří zabíjejí pohledem, o dracích, vysávajících život z těla žen a dětí, o nesmrtelných netvorech, proti kterým se nedá nijak bojovat. Bohužel hovořili pravdu. Byl to první vpád světa Magharoo do říše Ossing. Po něm přišly další a horami se rozšířila panika a strach.
Edahara přemáhal spánek. Napadlo ho, že před další cestou si nic jiného na posilnění stejně dopřát nemůže. Přitáhl si štít, položil si ho na kolena a zavřel oči.

Čaroděj a vesnický lékař Mibakaan se prodral davem rozčilených lidí, aby se také podíval na ten zázrak. Když ho Deveisa spatřila, přitiskla si dítě ještě pevněji k prsům. Z tváře ji křičelo zoufalé odhodlání a strach. Mezi ní a davem stál nerozhodně její manžel Katashi a v rukou křečovitě svíral obnažený meč.
„Měli bychom ho zabít," opakoval už asi počtvrté Loanter, mával těžkou válečnou palicí a rozhlížel se kolem sebe, jako by hledal podporu ostatních.
"Jen klid," řekl Mibakaan a prohlédl si dítě. Nemohlo být starší než několik týdnů, na hlavě mělo světlé chmýří, spokojeně si pobrukávalo a mnulo pěstičkami oči.
„Dala jsem mu napít. Muselo mít určitě strašný hlad," řekla Deveisa, když Mibakaan pohladil dítě po hlavičce. Čarodějovo chování ji trochu uklidnilo, oči se jí rozzářily štěstím. Teď se už usmívala. Mibakaan se zamyslel a promnul mezi prsty látku pestré košilky, kterou mělo dítě na sobě. Tak jemná látka nemohla pocházet z Ossingu ani Gurnu. Tázavě zvedl oči.
„Našli jsme je už takhle oblečené," vysvětlovala Deveisa a přes tvář jí přelétl zase stín strachu.
„Ukažte mu tu věc," zavrčel Loanter a jeden z lovců položil opatrně, jako kdyby se bál, že se spálí, před Mibakaana železnou obruč s něčím uprostřed. To vypadalo jako obyčejný popruh a držadlo štítu. Problém byl v tom, že obruč byla prázdná. Popruh i držadlo byly asi třicet centimetrů od sebe a nebyly s okrajem obruče ničím propojeny. A přece na tom „ničem" držely.
„To není z našeho světa. Jsou to prokleté věci, stejně jako to dítě. Musíme se jich zbavit," naléhal Loanter.

„Nesmysl!" řekl ostře Mibakaan. „Nejsme žádní barbaři, abychom zabíjeli nebo obětovali děti!"
V davu to zahučelo. Mibakaan provlékl ruku popruhem a uchopil držadlo té věci. Je to štít, říkal si, co by to mohlo být jiného?
Ale k čemu je někomu štít, který nechrání? A je tak lehký, že ho skoro ani necítí na ruce. Ze železa určitě nebude. Nechápavě zavrtěl hlavou.
„Nestav se proti nám, Mibakaane," ozval se Fardor, nejstarší z lovců a bojovníků. „ Vesnice to dítě nechce. Nikdo z nás."
„To není pravda!" vykřikla Deveisa. „Já ho chci! Je moje!" a rozplakala se. Mibakaan měl Deveisu rád. Dostal od ní kdysi spoustu dárků, aby ji vyléčil z neplodnosti. Jeho kouzla však byla slabá. Teď má možnost to napravit.
„Dítě zůstane tady," rozhodl. „Nebudu poslouchat žádné řeči o zabíjení. Je to dítě jako každé jiné a podle toho se k němu budete chovat. Rozuměli jste?"
"Proč ti Deveisa neukáže, co měl na krku? Je to jasný důkaz, že je v něm zlo," ozvalo se z davu.
Mibakaan natáhl ruku a žena mu do dlaně váhavě položila lesklý řetěz, který měla ukrytý v šatech. Byl to dlouhý řetěz, ne pro dítě, ale pro dospělého člověka. Na něm se houpal lesklý drak. Potěžkal ho v ruce. Obojí bylo nepochybně ze zlata. Drak byl symbolem světa Magharoo! To bylo divné. Pak znovu pohlédl na dítě. Cumlalo si v pusince palec a usmívalo se na něho.
"Je to chlapec, Mibakaane. Prosím tě, nech nám ho," zašeptal se sklopenou hlavou Katashi. Byl dobrý bojovník a celý život si vyčítal, že jeho vinou nemůžou mít dítě. Teď zahanbeně stál před Mibakaanem a prosil. Mibakaan se rozhodl.
„Nech si ho a vychovej z něho dobrého bojovníka a lovce," řekl, ale to už dav nesouhlasně zamručel. Loanter se rozzuřil. Odstrčil Katashiho a postavil se vyzývavě před svého čaroděje. „Dobře, máš mít, co chceš!" zařval vztekle a mávl palicí.
Mibakaan instinktivně zdvihl levou ruku, aby si zakryl hlavu. To je konec, blesklo mu hlavou. Na věc, kterou měl navlečenou na předloktí, ani nepomyslel, něco takového přece nemůže nikoho chránit. Jak stiskl držadlo, proběhlo mu rukou zvláštní slabé mravenčení.
Palice dopadla s třesknutím na „nic" uprostřed a zarazila se. V tom okamžiku sebou útočník trhl a jako by zkameněl. Oči měl vytřeštěné a ústa pootevřená, ale nevydával ani sten. Pak najednou klesl jako podťatý na zem. Nastalo úplné ticho a všichni nechápavě hleděli dolů na nehybné tělo. Byl to nejsilnější bojovník z vesnice. Mibakaan se k němu ani nepotřeboval sklonit, aby poznal, že je mrtvý. Vítězně se rozhlédl kolem sebe.
„Ještě někdo se opováží vztáhnout na mě ruku nebo ublížit tomu chlapci?" zeptal se vyzývavě. Dav se mlčky rozcházel.
"Dám mu jméno Edahar," řekla Deveisa. „Vždycky jsem si přála dát to jméno svému synovi."

Probudilo ho drkotání kol. Slunce se mezitím sklonilo k západu a posunulo stín tamacypu vpravo, takže sluneční paprsky dopadaly na špičky vysokých kožených bot. Edahar vstal a protáhl se. V ústí soutěsky Suejdí se objevil vůz, tažený čtyřmi voly. Na sedátku spatřil starého kupce Sancera. Soutěska už byla zase klidná a bezpečná. I když jen pro starce, ženy a děti.
Zamával na něho a Sancer přitáhl opratě. Hleděl na něho s úctou a překvapením. "Takže se ti to přece jen povedlo," řekl tiše, když k němu Edahar došel. "Nikdo z nich tomu nevěřil," pohodil hlavou pohrdavě zpátky k soutěsce.
Edahar se usmál. Nejenom nevěřili, určitě ani nepřáli. Ale byli rádi, že se ho zbavili. Byl to divný domov.
"Jedeš do Ganthúru?" zeptal se a Sancer poposedl, aby mu udělal místo. „To se ví, že jedu do Ganthúru, chlapče," zavolal vesele, "I kdybych měl namířeno na opačný konec světa, tak teď pojedu do Ganthúru. Pohyb, vy mrchy!" Práskl bičem nad předním párem a vůz vyrazil po hrbolaté cestě dolů po úbočí hor a zvedal za sebou mračna prachu.
Edahar seděl vedle Sancera a byl rád, že se stařec na nic neptá a také byl rád, když mu nabídl jídlo a džbán vody. Takhle ho vůbec nepoznával. Sancer měl vždycky víc řečí než vlasů, tak ho aspoň znal. A znal ho od malička. Teď, když vedle něho seděl, mu připadal docela jiný. Tichý, až slavnostně vážný, občas se podíval na Edahara, ale když promluvil, nezavadil ani slovem o soutěsku Suejdí. Edahar na ni

myslel pořád. To, co v ní zažil, se dá stěží někdy zapomenout, ale stejně tak ho stěží někdo kdy přiměje, aby mu o tom vyprávěl. A ani netušil, že Sancer tohle všechno ví, a proto se na nic neptá. Protože ani sám nevěděl, který z těch spečených uzlíčků na skalách je tím, který zbyl po jeho synovi.
Když překročili hranici země Gurn, Edahar se otřásl. Ani mu tak nevadilo, že se o poznání sešeřilo, beztak byl už večer, ale bylo to, jako kdyby se dotkl kusu ledu. Sancer si toho všiml, sáhl dozadu na vůz a nabídl mu docela nový oblek, také z kůže a hezky zdobený, jak to dovedou jen ženy v Ossingu. Edahar odmítl, nebyl zvyklý přijímat dary.
"Ale jen si ho vezmi," naléhal stařec. "Takhle se nemůžeš v Ganthúru objevit. To, co máš na sobě, už stejně nikdo pořádné dohromady nedá," a položil mu oblek do - klína pohybem, který nepřipouštěl další řeči. Pak zastavil u řeky, Edahar se umyl a převlékl. Voda byla ledová, až mu trnulo celé tělo. Když se pak utábořili na noc v otevřené krajině a rozdělali velký oheň, hřáli se a podávali si přes něj láhev vína, stařec se zeptal, jestli byl Edahar už někdy předtím v Ganthúru. Edahar zavrtěl hlavou.
"Ani jako dítě?" divil se Sancer.
"Ne, nikdy v životě."
Stařec si pořádně lokl z láhve, zavrtěl se a zahleděl do plamenů.
"Víš, pamatuji si Gánthúr ještě předtím, než ho celý zahalila temnota světa Magharoo. Bylo to krásné a bohaté město, žádné jiné se mu nevyrovnalo. Když ještě slunce svítilo na nádherné visuté zahrady plné barevných květů, člověk měl chuť zpívat. Dnes je tam už všechno šedivé a neveselé. Jestlipak víš, že má nejdelší a nejvyšší hradby na světě?"
Edahar zavrtěl hlavou.
"Když kdysi dávno přitáhli Jižní Rutrové, bylo jich tolik, že jsi ani nedohlédl konce jejich zástupů. Tolik jich bylo. Zamořili celý kraj, až se ježil jejich kopími jako louka stébly trávy. Útočili jako šílení a dobyli první řetěz opevnění. Ale za ním viděli druhý, ještě vyšší a pevnější. Vrhl se na něj a dobyli druhý, ale za ním byl další a za ním ještě jeden. A o každý se bojovalo, jako kdyby byl tím posledním. Síla Rutrů spočívala v jejich množství, ale pro takové množství zase neměli zásoby. Počítali s tím, že dobudou Gánthúr za pár dní, a najednou přešly dva týdny. Pak už útočili jen z hladu, dobyli osm řetězů hradeb a věží, a kolik jich padlo, to by dokázal spočítat jen učenec, který zná vysoká čísla. Když konečně odtáhli, ganthúrští odváželi jejich mrtvoly na vozech třicet pět dní, naštěstí byla tehdy zima. Házeli je do propasti Suwu. Ty už pochopilně nevíš, kde leží, protože když tam hodili posledního, tak byla plná. Zaházeli je pak ještě stopadesáti vozy kamení, ale mohyla každým rokem klesala a dneska už tam bude určitě pořádná propadlina. Nikdo nikdy nedobyl Gánthúr, nikdo, kdo přišel po zemi." Stařec se odmlčel a zahleděl se do tmy. V tváři měl smutek. Jeho oči hleděly nocí do dálky uplynulých desetiletí. Trvalo dlouho, než zase promluvil. Ale teď zněl jeho hlas velmi unaveně a stařeckým.
"Ano, pocházím z Ganthúru. Narodil jsem se tam. Nestydím i se za to. Když svět Magharoo rozšířil svůj stín i na Ganthúr, utekl jsem. Celá naše rodina zůstala. Už dávno z nich nikdo nežije. Dnes vím, že bych býval udělal lépe, kdybych zůstal s nimi. Chlapče, svému domovu nikdy neunikneš, ať se hneš kamkoliv. Vždycky si ho poneseš s sebou, tady," poklepal si na prsa. "Uvnitř. A když tvůj domov zemře, pocítíš to v sobě, ať jsi jakkoli daleko. Ganthúr zemřel. Vím, že v Gurnu žije spousta lidí, ale nezapomínej, že je to život vyplněný čekáním na smrt. Život bez úsměvu a tance, bez barev a hudby. Život šedý, vlhký a studený. Slyšel jsem, že děti se už rodí jen vzácně. Ale přesto ti lidé žijí, a dokonce lpějí na životě jako nikdy předtím. Snad proto, že dneska už není kam utéci. Všude je to stejné nebo brzy bude stejné. Víš dobře, že už ani říše Ossing nemá klid. A přitom nikdo neví, proč to tak je. Proč a jak vznikl svět Magharoo? Proč bere světu slunce a zaplavuje ho věčným šerem a hordami svých stvůr?" Stařec se odmlčel a dopil zbytek vína. Prázdnou láhev odhodil daleko za sebe do tmy. Slyšeli, jak se roztříštila.
"Půjdeme spát," řekl Sancer. "Zítra dorazíme do Ganthúru a ty musíš být odpočatý."
Zabalili se u dohasínajího ohně do kožešin a Edahar hledal očima hvězdy. Aspoň jednu, říkal si v duchu, a moje poslání se zdaří. Nenašel žádnou. Celou oblohu zastírala těžká temná mračna, za kterými vysoko v nedohlednu visel svět Magharoo.

Ráno byl Sancer už tichý a nemluvný. Vyrazili hned po snídani a před polednem v dálce spatřili obrysy města. Starý kupec nepřeháněl. Mnohanásobný řetěz opevnění byl tak důkladný a nepřístupný, že se

dalo nazvat odvahou i pouhé pomyšlení na jejich dobytí, Ježil se řadami hranatých věží bez oken, jen s řadami úzkých střílen v horních patrech. Když přijeli blíž, bylo vidět, jak je celé opevnění zanedbané. Zuby na vrcholcích hradeb a průlomy ve zdech zarostly trávou, ze střílny jedné věže vyrůstal štíhlý strom. Za hradbami bylo vidět město. Leželo na zvlněných pahorcích Utiminiru jako starý lev, který odpočívá po nezdařeném lovu na písečné duně, s hlavou položenou na předních tlapách, sice ještě nebezpečný, ale unavený a smířený se smrtí.
Lví hlavu tvořila majestátní silueta pevnosti Nir s dvěma věžemi. Sancer zastavil vůz a ukázal na pevnost. "Ta bachratá černá věž nalevo je Královská. Ale nikdo v ní už dávno nebydlí, a jak vidíš, pomalu se rozpadá. Zato Zlatá věž se od té doby, co jsem tu byl naposledy, ani trochu nezměnila. Je prý z nějakého kovu, ale zlato to není," zasmál se. "Nejsou v ní žádná okna ani dveře, vchází se do ní pod zemí, ale nikdo neví kudy. Podle legendy je v ní ukryta Spící moc, která nás může osvobodit od nadvlády světa Magharoo. Nevím, co je na tom pravdy, ale věřím tomu. Něčemu člověk věřit musí. Jinak by bylo lepší zemřít vlastní rukou. A ještě něco ti musím říct. V Ganthuru existuje bratrstvo, které si z té hrůzy udělalo nové náboženství. Všichni se jich bojí, protože jsou stejně krutí jako ty stvůry ze světa Magharoo. Ba horší, protože to jsou odrodilci z našeho lidu. A to bolí. Říká se, že jsou se světem Magharoo ve spojení, že od nich dostávají pokyny a podle nich ještě dovršují tu hrůzu, jako kdyby jí snad bylo málo. Musíš být opatrný, Edahare."
Vůz projel několika opuštěnými vesnicemi, kterých byla kolem Ganthuru spousta. Domy byly zchátralé, většinou pobořené nebo vypálené. Edahar se díval na město a pokoušel se představit si je podle Sancerova vyprávění - živé, barevné, zalité sluncem a plné lidí, které život těší. Nepodařilo se mu to. Hlavní bránou projeli takřka bez povšimnutí. Ošuntělé stráže se lhostejně opíraly o kamenné pilíře a věnovaly jim sotva letmý pohled. Většina z nich se dívala k obloze.
Edahar se rozloučil se Sancerem hned na náměstíčku za bránou. Stařec mu stiskl obě ruce: "Ať ti dobří bohové pomáhají v tvém poslání. Ve válečném tanci Nairi je síla a jediná naděje tohoto světa. A buď opatrný, moc opatrný. Bohové s tebou!" V očích měl slzy. Edahar mu za všechno poděkoval, ale Sancer mávl rukou.
"Nezapomeň, kdybys potřeboval pomoc, přijď ke mně. Bydlím vpravo za Řeznickým rynkem. Čtvrtý dům, ten s červenou omítkou," zašeptal ještě na rozloučenou, pak pobídl spřežení a zmizel za nejbližším domem. Edahar se vydal na opačnou stranu. Kráčel cestou, jak mu ji vysvětlil Mibakaan, ale brzy ve spleti úzkých tmavých uliček zabloudil a musel se několikrát přeptat. Lidé, které zastavil, byli šedí jako město samo a lhostejně odpovídali na jeho otázky.
Konečně našel Melhirův obchod a bez váhání vstoupil dovnitř. Stařec na něho dlouho nevěřícně zíral, než ze sebe vypravil: "Ať je moje duše zatracena do světa Magharoo, jestli ty nejsi Edahar!" ale pak se zarazil a začal blekotat: "Ale ne, nemůžeš jím být... ale pak jsi tedy Edaharův duch a on je už mrtev. Proč jsi mě přišel strašit?" vztáhl proti němu roztřesené ruce.
Edahar se rozesmál.
"Strašíš se sám, starče. A tvoje duše je v bezpečí. Před tebou stojí živý a zdravý Edahar a žádný hloupý duch! Včera kolem poledního jsem prošel soutěskou Suejdí a kupec Sancer mě svezl do Ganthuru. Jestli mi nevěříš, tak si na mě sáhni."
Melhir klesl se slzami v očích na kolena: "Ty, bojovník z říše Ossing, že jsi prošel soutěskou Suejdí? Bohové! To bohové promluvili!"

"Mluví z něho ďábel! Na nás všechny padne prokletí, a to jen díky tobě, Mibakaane! Jen kvůli tvé slabosti!" křičel starosta vesnice. Kolem něho sbor starších přikyvoval každému jeho slovu. "Opravdu to řekl?" zeptal se Mibakaan. „Je ještě tak malý."
Za ruce k sobě přitáhl dvouletého Edahara a otočil ho tváří k sobě. Edahar se na něho smál, věděl, že starý čaroděj mu určitě zase přinesl nějakou sladkost. Něco si žvatlal a jazyk se mu pletl.
"Edahare, můžeš mi zopakovat, co jsi řekl před chvíli?" ptal se Mibakaan a přidržel chlapečka pevně za ramena.
"Nairi," řekl hlasitě a zřetelně maličký Edahar a hned přešel do dětského žvatlání.
"Slyšel jsi na vlastní uši Mibakaane, doufám, že ti to stačí. Ten cvrček, tvůj chráněnec, říká veřejně slovo,

které nikdy nemohl slyšet, protože se vyslovuje jen na nejtajnějších náboženských obřadech. A přece je zná! Snad od tebe?" říkal starosta hlasem plným nenávisti.
"Ode mne určitě ne," ohradil se Mibakaan.
"Co tedy ještě chceš? A čekáš? Jiné děti říkají ‚máma´ a ‚táta' nebo jiná slova," pokračoval jedovatě. "Známe tvou velkou moc. Bylo by už asi zbytečné chtít na tobě, abys chlapce usmrtil. Co jeho znamení draka? A kouzelný štít, který zabíjí? To všechno ti bylo málo. Teď začal mluvit a jeho první slova byla ta, která se neopováží veřejně vyslovit nikdo z nás. Co udělá zítra? Nebo za rok?"
Do srubu vběhla Deveisa a zdvihla chlapce do náruče. "Nairi," řekl jí Edahar do ucha ale tak, že to všichni slyšeli.
Vytřeštila na něho oči a přitiskla si jeho obličej na prsa. "Co zase proti němu máte? Nebylo toho už dost? Nesmí si hrát s vašimi urozenými dětmi," dala posměšný důraz na slovo urozenými. "Nesmím ho s sebou brát na slavnosti, pomalu už nesmí ani z domu, abyste se na něho nemuseli dívat!"
Maličký Edahar se jí rozplakal v náručí.
Nikdo ji neposlouchal.
"Musí opustit vesnici," řekl pomalu starosta. "A jestli budeš proti našemu rozhodnutí, pak odejdi s ním, Mibakaane. Lidé už tě tady nechtějí. Nestojíme o tvé služby!" vyštěkl nakonec.
"To jsi řekl dost jasně," odpověděl se svěšenou hlavou Mibakaan. "Neopustím toho chlapce. Není v něm žádné zlo. Když říká to slovo, pak to má nějaký význam. To se ukáže časem. Ale vám je to zbytečné vysvětlovat."
"Takže chceš opravdu odejít?" řekl starosta kousavě.
Mibakaan přikývl. "Vyrazíme zítra ráno. Co se má stát, ať se stane."
"Půjdu s tebou," vrhla s k Mibakaanovi Deveisa. "Sám se o něho přece nedokážeš postarat! Stejně bych tu zůstala úplně sama," dodala bezradně. Katashi už tehdy nežil.
Mibakaan souhlasil.
"Kdy se tedy začnu učit válečný tanec Nairi?" naléhal Edahar a vybíral si z věšáků v kupcově skladě oblek, ve kterém by nebyl ve městě nápadný.
"Tiše!" napomenul ho Melhir a polekaně se rozhlédl. "Domluvil jsem ti schůzku s jedním z Vidících. Dalo to spoustu práce, i mezi nimi je už spousta členů Bratrstva Ma."
"Vidící!" zasmál se Edahar. "V tomhle tmavém městě by měli mít převahu spíše slyšící!"
"Nerouhej se!" zaúpěl Melhir. "Nikdo jiný než Vidící tě nemůže dovést k Wesindallovi, Velkému učiteli tance Nairi. Nezapomínej na to a podrob se všemu, co po tobě bude Vidící chtít, až se s ním setkáš!"
Ani tržiště nebylo takové jako v Eansangu. Obvykle je to místo, jehož ráz se nemění, ať je kdekoliv. I tady byli na něm zastoupeni kupci z říše Ossing vedle kupců ze všech koutů země Gurn, ze vzdálených končin Jihu i obchodníci, jejichž pravý původ byl již smyt nekonečnými léty cestování. Ale jejich zboží v pochmurném přítmí Ganthúru pozbývalo pestrých barev a lesku. Lidé chodili netečně mezi stánky, nakupovali a vybírali, ale bez nadšení a obvyklého smlouvání. Domlouvali se potichu a ani obchodníci hlasitě nevychvalovali své zboží.
"Připadám si jako na pohřebišti," zašeptal Edahar Melhirovi a pozoroval lidi, kteří kolem něho chodili se svěšenými hlavami a skleslými rameny, bojácní, ustrašení a tiší. Edahar je převyšoval svou statnou postavou a přímým, hrdým držením těla, ale nikdo si ho očividně nevšímal, jen mu mlčky ustupovali z cesty.
"Snad bychom se neměli tolik zdržovat," uchopil ho Melhir za rukáv. "Jsi nápadný a stráže nebo špehové jsou dneska všude. Možná nás už dávno sledují. A Vidící tě očekává ..."
"Vidící trochu počká," přerušil ho pánovitě Edahar a ani se na něho nepodíval. Stařec se zarazil. Snad až teď pochopil, že už před sebou nemá malého chlapce. Za dobu, co ho neviděl, vyrostl Edahar v muže a jeho vůle, podložená zbraní, kterou mistrně ovládal, pro něho představovala jediný zákon, kterým se řídil.
A zrovna teď se nechtělo Edaharovi zbytečně pospíchat. To všechno, co viděl kolem, bylo pro něho nové a zajímavé. Než se ponoří do dění v Ganthúru, který znal jen z vyprávění, měl by poznat a nasát do sebe trochu jeho atmosféry, seznámit se s mentalitou zdejších lidí, jejich zvyky a také s poměry ve městě. Jen tak dokáže později lépe chápat a řešit situace, ve kterých se ocitne, a předejde hrubým a zbytečným

omylům nebo neposlušnostem, kterých by se mohl dopustit z pouhé nevědomosti.
Opustili náměstí a prošli širokou ulicí, která nesla název Tunel stonů.
"Posel Vidícího nás čeká na náměstí Dlouhé bílé smrti, doufám, že tam ještě bude, jdeme hodně pozdě," zašepal Melhir. Protáhl se davem a zmizel v úzké boční uličce. Edahar kráčel po dláždění volným krokem za ním, když si najednou všiml tří lidí, kteří seděli podél dlouhé zdi. Nohy měli lhostejně natažené ve špíně ulice, hlavami se opírali o zeď. Dva z nich byli muži, asi tak v Edaharově věku, třetí byla ještě poměrně mladá dívka. Nehýbali se, ruce položené podél těla, a jejich prázdné oči bez jakéhokoliv výrazu hleděly někam jinam než na protější zeď. Lidé kolem nich chodili nevšímavě ulicí, občas někdo překročil natažené nohy, které mu překážely v cestě. Dívce pojednou klesla hlava na stranu, celé tělo se sesunulo podél zdi a převalilo do ulice. Lidé je překračovali a vůbec nedali jinak najevo, že ji vidí.
Edahar poklekl vedle nehybného těla. Vsunul dívce ruku pod záda a nadzvedl ji. Srdce jí pravidelně bilo, ale dýchala nesmírně pomalu a slabě. Musela být při vědomí, jenže, její oči hleděly apaticky skrze Edahara do dálky a rty se jí ani nepohnuly. Byla velmi krásná, rysy jejího obličeje byly až neskutečně jemné a něžné. Edahar se rozhlédl a vykřikl: "Potřebuje lékaře! Dojděte někdo pro lékaře!"
Ale zdálo se, že ho nikdo neposlouchá. Lidé je lhostejně obcházeli a nevěnovali jim ani pohled.
"Co tady křičíš? Nevíš snad, co se sluší a patří?" zazněl shora ostrý hlas. Edahar vzhlédl a díval se na dva vojáky v uniformách městské stráže.
"Ta dívka ještě žije," řekl.
"Odvezou ji po setmění a pohřbí s ostatními za městem. To není tvoje starost," řekl voják nechápavě.
"Pohřbít? Proč by ji pohřbívali, když ještě žije? Potřebuje pomoc lékaře!" Edahar měl dojem, že mu voják špatně porozuměl.
"Žije jenom její tělo. Duše už je mrtvá. Nech ji být a jdi svou cestou. O tyhle lidi se nestarej, budí to pohoršení."
"Ale proč jí v tomhle městě nikdo nechce pomoct?"
"Děláš ze sebe hlupáka? Ona přece nestojí o žádnou pomoc. Chce jen umřít. Už nemá vůli dál žít. Nech ji na pokoji!"
"Každou noc jich noční hlídky nakládají na vozy celé desítky," vysvětlil mu druhý voják. Počkali, až Edahar položí tělo zpátky na zem, a dívali se za ním jak odchází. Zaslechl za sebou jejich smích. Tak tohle je tedy Ganthúr! pomyslel si hořce.
"V tomhle městě bych určitě nechtěl umřít," řekl Melhirovi a připadalo mu divné, že na to stařec nic neřekl. Edahar otočil.
Stařec byl pryč! Neviděl ho ani před sebou v uličce, ani nikde na druhé straně.
"Melhire! Melhire, kde jsi?" křičel a snažil se dohlédnout přes hlavy lidí ke koncům uličky. Starce však nespatřil, jen oba vojáci se na něho zvědavě dívali. Edahar se rozběhl směrem k náměstí Dlouhé bílé smrti, kde měli mít schůzku. Prodíral se tvrdě mezi lidmi, kteří na něho vrhali udivené pohledy a snažili se mu ustupovat z cesty. Ale nedělali to dost rychle, takže je odstrkoval do stran. Nebránili se, jen tu a tam se ozývala tichá slova protestů. Edahar vyběhl z uličky na velké náměstí, plné lidí.
"Melhire! Melhire!" volal, ale nikdo mu neodpovídal, jen pěkvapené pohledy lidí.
Náhle měl dojem, že se před ním, v davu něco děje. Jako kdyby tam někdo zápasil, Melhir? Bez rozmýšlení se začal prodírat tím směrem, ale bylo to dost daleko, a než se tam dostal, byl už klid a starce také nikde neviděl. Jen lidé si ho měřili podezíravými, až nepřátelskými pohledy.
Koutkem oka zachytil nějaký zvláštní pohyb. Jeden z otrhanců něco rychle zvedl ze země a ukryl v šatech. Edahar byl skokem u něho a uchopil ho za ruku.
„Co jsi to sebral? Ukaž!" poručil a muž otevřel dlaň. Třpytil se v ní přetržený řetěz se znakem rodu Raphuí. Bylo na něm trochu krve. Ten znak znal Edahar velmi dobře. Patřil starému rodu z Ossingu, ze kterého pocházel Melhir, a tento řetěz měl ještě před chvílí na krku. Edahar sevřel řetěz tak silně, až mu zbělely klouby, a zdvihl ho k očím otrhance.
"Co se stalo s mužem, kterému patří tento klenot?" zahřměl.
Chudák klesl na zem a roztřásl se jako list. Na Edaharovu otázku však neodpověděl. Edahar mu zkroutil ruku za záda, až muž zasyčel bolestí a vystoupil na špičky rozedraných střevíců.
"No tak, co má tohle všechno znamenat? Kam ho odvlekli? Kde je? Mluv, nebo tě..." Kolem sebe

zachytil nesouhlasné nepřátelské mručení. Dav se začínal stahovat do nebezpečně úzkého kruhu.
"K čertu s tebou!" vykřikl Edahar, odhodil ubožáka stranou a vytrhl meč. Dav ihned couvl, ale nerozcházel se. Obklopil ho jako jednolitá neprostupná masa. Edahar zalitoval, že nechal štít v Melhirové domě. S ním by se nemusel bát boje proti žádné přesile. Pak ze svého místa a díky vysoké postavě zahlédl několik skupin ozbrojenců. Blížily se k němu ze tří stran, lidé jim ustupovali z cesty a ukazovali směrem k Edaharovi.
Edahar se bez váhání rozhodl pro jediný volný směr a zamával mečem nad hlavou.
"Ustupte! Pryč z cesty!" zařval hrozivě a vrhl se proti davu. Nechtěl samozřejmě nikomu ublížit, ale musel to lhostejné tupé stádo nějak donutit, aby mu uvolnilo cestu k ústupu. Uhýbali před jeho mečem, jen někdy musel někoho trochu popohnat kopancem. Konečně se vyprostil z davu a vklouzl do první tmavé uličky, vedoucí pryč z náměstí. Když byl asi v polovině, ozval se za ním výkřik stráží a řinčení zbraní.
"Chyťte špeha! Zadržte ho!"
Proběhl uličkou jako šílený, zahnul vpravo do jiné, vyběhl po nějakých schodech, nechal za sebou tři čtyři další ulice, až konečně hluk za jeho zády zeslábl a pozvolna utichl. Edahar se na chvíli zastavil a pokoušel se odhadnout, kterým směrem má pokračovat, aby se náhodou nevrátil křivolakými temnými ulicemi zpátky, přímo do rukou svých pronásledovatelů. Byl zvyklý orientovat se podle hvězd, ale to mu teď nebylo nic platné. Nakonec vykročil vzhůru do kopce. Zastavil několik kolemjdoucích, aby se zeptal na náměstí Dlouhé bílé smrti. Lidé, které oslovil, však před ním couvali, jako by se ho báli, a beze slova pospíchali pryč. Když zdolal další dlouhé schody, otevřel se před ním výhled na dolní část města. V několika ulicích daleko a hluboko pod ním se hemžily skupiny pochodní.
"Jen si mě tam hledejte," řekl škodolibě.
V nejbližším liduprázdném zákoutí odhodil čapku a ozdobnou šerpu. Pak sejmul plášť a oblékl si ho obráceně, takže vrchní strana byla teď tmavomodrá místo nachová. Meč schoval do pochvy pod plášť. Teď už nepospíchal. Najednou měl spoustu častu a žádný plán. Vzpomněl si na Melhira a vzkypěl v něm vztek. Nedělal si o starcově osudu žádné iluze. Takovéhle tiché a přitom veřejné vraždění nenáviděl. Čišela z něho zbabělost a úskočnost, která v horách chybí. A teď mu navíc nezbude než se obrátit na Sancera. Nikoho jiného v Canthúru neznal. Znamená to zase čekat a navíc se skrývat.
Došel na další náměstí. Vysoké, studené šlechtické domy stály do půlkruhu proti obrovské bráně, za níž vyrůstaly k nebi věže pevnosti Nir. Podle Melhirova popisu poznal Kalarisino náměstí. Tudy sice také vedla cesta k Wesindallovi, ale bez Melhira nebo jiného prostředníka se k němu těžko dostane
Na prostranství bylo ticho a klid, i když tu byla spousta lidí. U zdí se povalovaly desítky žebráků. Lidé kolem nich chodili a občas někdo přispěl do talířku. Mezi žebráky byli většinou mladí lidé, i ženy a dívky. Jak je Edahar míjel, jeden muž se k němu prosebně natáhl a v jeho očích bylo takové prázdno a beznaděj, až se Edahar otřásl. Byly to oči člověka, který se už brzy zařadí mezi nehybná těla tam dole v ulicích. Jedné noci ho naloží s ostatními a pohřbí za městem. Živé, a přitom prázdné lidské trupy. Nebylo v nich už mnoho toho, co dělá člověka člověkem. Nějaká starší žena odlila dvěma žebrákům něco do džbánku a hodila na misky kousky starého masa a tvrdého pečiva. Oba se dali hned do jídla a hlasitě mlaskali a srkali.
"Proboha!" Edaharovi se zatočila hlava. V tomhle příšerném městě se nežebrá o drobné mince, ale o kapku vody a zkažené zbytky jídla! Znechuceně se odvrátil.
Zaduněly bubny a brána pevnosti se otevřela. Na náměstí vycházel pomalým krokem průvod ozbrojenců v barevných přehozech, za nimi žoldnéři, rytíři a několikerá nosítka, zahalená tmavými záclonkami. Ozbrojenci začali rozhánět lidi do stran. Ti poslušně uvolnili cestu, a když se z brány vynořila nosítka se znaky vladaře Ganthúru, poklekl Edahar jako všichni ostatní na levé koleno, sklonil hlavu a zahalil si tvář cípem pláště.
Když průvod přešel a Edahar vstal, byl obklopen mrazivou zdí stráží, mezi nimiž se podivně vyjímala sešlá a rozervaná roucha dvou Vidících. Mířilo na něho nejméně dvacet kopí s dlouhým tenkým hrotem.
"Je to on," řekl jeden voják a Vidící zamyšleně pokývali hlavami. Edahar sáhl pod oděv, ale v tom okamžiku byl pevně sevřen několika páry silných paží. Prudkým škubnutím se vyprostil.
"Nedotýkejte se mě," zavrčel a zvedl zlatého draka. "Nepřišel jsem z Ossingu do Ganthúru, aby mě na ulici osahávala kdejaká chátra!"

Stráže o krok ustoupily a ozval se tlumený udivený šepot: "To je bojovník! První živý bojovník z říše Ossing! Bojovník!"
"Klaním se tvému draku, pane z říše Ossing," uklonil s uctivě jeden z Vidících. "Nikdo se tě nedotkne, ale pojď, prosím, s námi." Byl to velmi starý muž. Edahar se nedal oklamat jeho přátelským tónem, protože zřetelně rozeznával, jak pod záhyby svého roucha svírá dlouhý křivý nůž. Slyšel od Melhira dost o dvou tvářích Vidících, aby nevěřil laskavému chování. Ale na odpor stejně nebylo pomyšlení. Edahar nepochyboval, že by ihned použili zbraní, kdyby se jim vzepřel. S hrdě vztyčenou hlavou, aniž už pronesl jediné slovo, vykročil uličkou mezi strážemi k Velké bráně pevnosti Nir.
Jedna žebráčka v tu chvíli zvedla hlavu a Edahar spatřil její živé hluboké oči. Dívka se na něho usmála a mrkla, a Edal se překvapeně zastavil. Vzápětí si položila prst na rty a pohnula hlavou směrem k pevnosti Nir. Trvalo to všechno jen okamžik. Když se na ni podíval znovu, seděla už zase apaticky opřená o zeď a natahovala ruku s miskou k nějakému šlechtici. Ale i ta krátká chvilka stačila.
Tak přece jen není tak docela sám! Ta dívka určitě nepatřila mezi žebráky, z jejího úsměvu a jediného gesta poznal, že ona "ví". Pocit porážky rázem zmizel a neobnovilo ho ani dunivé zarachocení brány za jeho zády.
Neodvedli ho do vězení, jak se obával, ale do velké komnaty v horních patrech paláce. Stráže ho nespouštěly z očí a na jeho dotazy neodpovídaly. Teprve za několik dlouhých hodin pro něho přišel důstojník palácové stráže a požádal ho, aby ho následoval. I on se tvářil, že neslyší Edaharovy otázky. Mlčky ho uvedl do přepychové komnaty, uklonil se a odešel. Edahar se nerozhlížel. Bohatství, které představovaly obrazy, nábytek, drahé zbraně a další umělecké předměty, ho nezajímalo.
"Tak ty jsi tedy ten vyzvědač? Představoval jsem si tě trochu jinak," řekl muž, na jehož oděvu bylo skoro tolik zlata jako na tom všem kolem dohromady. Byl poměrně mladý, král to určitě nebyl. Z jeho hlasu byla cítit ironie, pohled měl studený jako dávno mrtvá ryba a ostrý jako Edaharův meč, který mu kupodivu nikdo neodebral. Dívali se na sebe a nic neříkali. Edahar se nenamáhal vzdát mu hold, byl zajatec a měl jiné starosti. Muž dlouho čekal, pak se pohrdlivě usmál a pánovitým pohybem poslal pryč dva muže osobní stráže. Když zůstali sami, muž pokynul ke křeslu naproti svému, které bylo spíš menším trůnem.
"Posaď se, bojovníku z říše Ossing. Po tak dlouhé cestě musíš být přece unavený. Zdá se, že bude nutné, abych se ti představil. Jsem princ z Thairanu, osobní přítel a nejvyšší rádce vladaře Ganthúru. Takže ty jsi prošel soutěskou Suejdí. A teď jsi v Ganthúru. Proč? Zajímá tě tajemství Zlaté věže?"
Edahar rychle přemýšlel. Bylo zřejmé, že bez Melhira ztratil veškeré kontakty a proniknout bez nich k Wesindallovi bude těžké. To ovšem neznamenalo, že bude mluvit o svých plánech s prvním, koho potká. Začal tedy hovořit o jakémsi obchodním poslání z Eansangu, o novém obchodním spojení mezi kupci z méně známých oblastí říše Ossing a Ganthúrem. Princ ho pobaveně poslouchal. Edahar poznal, že mu nevěří ani slovo.
"Se špehy se tu moc nemazlíme. Nerad bych tě o tom přesvědčoval, protože se tady k rozvázání jazyka používají způsoby, s nimiž sám osobně nesouhlasím, ale..." Princ se zamyslel. "Bylo by lepší, kdybys mi řekl pravdu. Mám takový dojem, že by se ti to vyplatilo. Věděl jsem, že jednou bojovník z říše Ossing dokáže projít soutěskou Suejdí. Čekal jsem na něho a konečně jsi tady ty. Vím, že nejsi žádný vyzvědač. Na co také? Chtěla by se snad říše Ossing vrhnout na zemi Gurn? Nesmysl," hlasitě se zasmál. "Koho znáš v Ganthúru? S kým jsi chtěl jednat? Řekni mi jména a já si to ověřím."
"Žádám o audienci u vladaře Ganthúru," řekl pevně Edahar. Nezdálo se mu rozumné svěřit se princi se svým posláním. Princ z Thairanu si přitáhl velkou broušenou láhev, nalil do dvou pohárů tekutinu barvy a nabídl Edaharovi. Ten uchopil pohár, ale nenapil se.
"Neboj se, není otravené," řekl unaveným hlasem princ. "Rozmysli si dobře, jestli by pro tebe nebylo lepší říci mi pravdu. Já ji samozřejmě nepotřebuji slyšet, znám ji, vím o tobě všechno, ale byl by to jen vhodný začátek naší spolupráce. Na dlouhý život!" zvedl pohár a vyprázdnil ho jedním douškem.
"Válečný tanec Nairi," zašeptal tak tiše, že to Edahar stěží zaslechl.
"Prosím? Nerozuměl jsem!" zeptal se nevěřícně.
"Řekl jsem válečný tanec Nairi," opakoval princ nahlas. "Ach, já zapomněl, že ty nevíš, co to je."
Edahar mlčel.

"Nejsi z Eansangu, to jsem poznal hned. Snad jsi tam kdysi byl, ale to už bude dost dávno. Žádné obchody tě do Ganthúru nepřivedly. Řeknu ti, proč jsi přišel. Chceš se učit válečný tanec Nairi. Ale musím tě zklamat. Řeknu ti to, co neví mnoho lidí. Ty to také nevíš, a vůbec tě to nepotěší. Wesindall je mrtvý. Poslední velekněz Zapomenutého boha už dávno nežije. Je to katastrofa. Pro mě i pro tebe a pro ostatní také. Ale já znám východisko. Spoj se se mnou a tvoje poslání se zdaří. Budeš mít všechno, co si budeš přát, na co jen pomyslíš. Potřebuji tě, zrovna tebe, prvního a snad jediného bojovníka z říše Ossing, který kdy prošel soutěskou Suejdí. V Ganthúru už není jediný opravdový muž. Kdyby ty zdejší ustrašené slepice na sobě měly jen tolik železa, kolik váží jejich mozky, nezbylo by na víc, než váží plechová jmenovka na krku. Potřebuji tebe." Nalil znovu víno do poháru a pozvedl ho k přípitku. "Připijeme si na spojenectví?"

Edahar mlčky otáčel pohárem, pak ho netknutý postavil na stůl.

"Rozmysli si to dobře, než se rozhodneš. Samotnému se ti nikdy nepodaří dojít k cíli. Nestačíš na to. A já mám, co tobě chybí. Když se spojíme, společně dokážeme velké věci, já..."

"Chci mluvit s vladařem Ganthúru," opakoval tvrdošíjně Edahar.

Princ z Thairanu zdvihl svůj pohár do výše a díval se skrze něj na Edahara. Viděl jeho obrysy zcela jasně, ale rozplizlé a podbarvené rudým vínem. Usmál se.

"Chci se s tebou spojit, ale to neznamená, že mlčky přejdu, když se postavíš proti mně," zálibně pozoroval ve sklenici Edaharův zkreslený obraz. Edahar se mu jako by rozplýval v moři krve. Princ čekal, pomalu upíjel z poháru a ztrácel trpělivost. Edahar na něho hleděl vou hrdě vztyčenou. Pak náhle tvář prince z Thairanu zbrunátněla zlostí. Jeho výraz se ve zlomku vteřiny tak změnil, že ho Edahar stěží poznával.

"Ty budeš mluvit! Řekneš mi všechno, co potřebuji vědět! Jestli od tebe uslyším ještě jednu lež, dám tě shodit z vrcholu věže!" zařval a sevřel pohár v ruce takovou silou, že sklo prasklo a sypalo se k zemi jako hrubý prášek.

Edahar vyskočil a hrdě se proti němu postavil s dlaní na rukojeti meče.

"Nevyhrožuj, princi! Jsem bojovník z říše Ossing a ne nějaký z tvých vazalů, které už teď lituji, i když je neznám. S tebou nepromluvím už ani slovo. Neotevřu ústa, dokud nebudu stát před samotným vladařem Ganthúru nebo svatým Wesindallem. Jenom s těmi dvěma."

"Nesmysl!" přerušil ho hrubě princ. "Už jsem ti řekl, že Učitel je mrtvý. Nebo není?" dodal, když Edahar neodpovídal. Princ z Thairanu se mu pátravě podíval do tváře: "Tak odpověz! Wesindall je přece mrtvý. Nebo snad není? To by měnilo situaci!"

Edahar zatnul zuby. Cítil, že se nechal vyprovokovat a řekl přece jen mnohem víc, než měl v úmyslu. Ale teď už nepřenese jediné slovo.

"Dobře," řekl princ, když se Edahar neměl k odpovědi. "Máš mít co chceš. Zařídím ti osobně audienci u vladaře Ganthúru."

Cestou ke dveřím ještě Edaharovi důvěrně pošeptal do ucha: "Blíží se bouře. Velká silná bouře!" a pobaveně se rozesmál tichým, jízlivým smíchem. Potom zavolal stráž a Edahar se v doprovodu šesti ozbrojenců vrátil do své komnaty. A znovu začalo prázdné čekání. Uplynul večer, přešla noc a kromě stráže, která mu přinesla podnos s jídlem, nepřišel nikdo. Edahar přemýšlel, o čem bude hovořit s vladařem Ganthúru, až se k němu konečně dostane. Bude mu král chtít pomoct? Nebo to bude jen jiné vydání prince z Thairanu? Vzdychl, bylo to těžké rozhodování. Snad bude nejlepší, když vyčká, jak ho vladař přijme.

Pak se Edahar po dlouhém váhání pustil do jídla. Měl už pořádný hlad a pokrmy voněly neodolatelně. Najedl se dosyta a poslední sousta spláchl bílým perlivým vínem. Bylo výborné a silné. Válel ho s požitkem na jazyku a najednou si znovu vzpomněl na dívku před pevností Nir. I když viděl jen její tvář věděl, že je krásná. Nejen jemnými tahy obličeje, ale i tím, co pravou krásu dokresluje a povyšuje ji nad tu obyčejnou, tupou, která v sobě nemá nic hlubšího a brzy se omrzí a okouká. Na dívce ho upoutala hlavně síla a odvaha, taková ta nepokojná živost a nepoddajnost. To byly vlastnosti, které mu vyvstaly v paměti po tom kratičkém setkání. Toužil se s ní znovu setkat a něco mu říkalo, že ji určitě uvidí. V jeho životě bylo několik dívek, ale vzpomínky na ně trpce bolely. Teď měl dojem, že je to něco docela jiného, i okolnosti jsou odlišné, všechno...

Hlava mu klesala na prsa a Edahar se i ve spánku usmíval.

Byla noc. Vzduch byl prosycen nádhernou těžkou vůní stromů, pryskyřice a horských bylin. Edahar tu vůni miloval stejně jako vůni dívky, která se k němu tiskla pod velkou kožešinou ze skalního Iva.
"Chci být pořád s tebou," zašeptal. "Staneš se mojí ženou?"
"Ano! Mám chuť to zakřičet na všechny strany, aby to slyšela každá skála těchto hor. Chci být jenom tvoje," řekla a přitiskla se k němu celým tělem. Edaharem znovu proběhla vlna vzrušení. Našel ve tmě její ústa ...
Jeho vycvičený sluch a instinkty horské šelmy zachytily téměř neslyšné kroky. Strnul. Zapraskala větvička. Nadzvedl hlavu a zapátral očima ve tmě. Pro něho nebyla tma tak černá a neproniknutelná. Uviděl stíny. Blížily se z lesa k okraji palouku.
„Počkej," sykl a něžně se vyvinul z jejího objetí. Poplašeně se na něho podívala, bělmo jejích očí zazářilo do tmy. Navlékl si štít a druhou rukou uchopil meč. Na oblékání nebyl čas. Tmu rozřízly jiskry, pak záplaty pochodně. Edahar viděl, že je obklíčen.
„Tady jsou. Měl jsi praádu, bratře Dagoore," zazněl ostrý hlas.
„To je otec,"zašeptala dívka a hledala spěšně šaty.
Edahar se zvedl na jedno koleno a čekal. Kolem sebe viděl jen kruh zarostlých tváří, nejméně deset mužů s pochodněmi a namířenými zbraněmi. Lugiipa, otce dívky Naideisy, poznal hned. Její tři bratři tu byli také. Naideisa vstala a postavila se vedle Edahara.
„Řekl jsem ti, že se s ním už nesetkáš," zařval Lugiip.
"Mám ho ráda, otče. Budu jeho ženou."
„K tomu nikdy nedojde. Ustup stranou, Naideiso!"
Blížili se k němu ze všech stran. Edahar se nebál, štít ho spolehlivě ochrání. Ale v srdci měl smutek, hořkost a tíhu blížící se samoty.
"Zabiju tě! Slyšel jsem o tobě dost. Nevím, proč bohové dopustili, aby ses setkal zrovna s mou dcerou a pomátl jí hlavu. Ale teď tě zabiju a tím to bude vyřízené." Lugiip mluvil chraptivě a udýchaně.
Zvedl válečnou palici a kráčel přímo k Edaharovi. Naideisa mu skočila do cesty. „Nedělej to, otče! Prosím tě! Nechci, aby jeden z vás zemřel!" Padla na kolena a rozplakala se. Hned k ní přiskočili její bratři a odtáhli ji stranou.
"Nebojím se tvého štítu. Všechny nás zabít nemůžeš!" řekl Gandeez, druhý Naideisin bratr. Edahar mlčel. Neměl jim co říct. Nezbývalo mu než se připravit k boji. Se svým štítem se nemusel bát ani mnohem větší přesily. Ale bude muset zase zabíjet. A žádná dívka nemůže žít s vrahem svého otce. Svěsil hlavu a do očí mu vstoupily bezmocné slzy.
„Skloňte zbraně, muži!" ozval se strohý rozkaz a do kruhu pochodní vstoupil Mibakaan ve svém příšerném kouzelnickém oděvu, posetém lebkami. „Odejděte! Tady nebude žádný boj!" Muži couvli.
„Ty jsi tu taky, čaroději! Dobrá, ale táhněte odsud! Odveď si svého chráněnce a už se u naší vesnice neobjevujte! Nestojíme o něho ani o tebe!" křičel Lugiipa a pomalu ustupoval se svými lidmi a Naideisou do lesa.
„Edahare! Edahare! Já tě miluji! Edahare!" křičela dívka, ale její hlas slábl, otřásal se pláčem, ztrácel se v dálce. Mibakaan objal Edahara kolem ramen. „Oblékni se, chlapče, je zima."
„Řekni mi, Mibakaane, proč mě všichni tak nenávidí? Nikomu jsem neublížil. Proč nemůžu mít také dívku, kterou mám rád? Nejsem snad člověk jako oni?" hlas se mu třásl.
„Nemysli na to. Jsi lepší než oni, jen snad trochu jiný. Bojí se, protože jsi silný, bojí se tvého štítu."
"Jsem prokletý, všichni mnou opovrhují, jako bych byl prašivý."
„Příští měsíc ti bude dvacet let, Edahare. čeká tě tvé poslání. Tvé první slovo, které jsi vyslovil, když ti byly dva roky, nebylo náhodné. Tvůj osud je v rukou vyšší moci, v rukou bohů. A já vím, že ti bohové jsou dobří. Blíží se čas, aby ses naučil válečný tanec Nairi. Čeká tě dlouhá cesta. Bude to nebezpečné," říkal stařec slavnostně.
„Ale proč zrovna já? Raději bych žil jako obyčejný lovec a bojovník v naší vesnici," řekl Edahar a bezmocně rozhodil rukama.
„Proti vůli bohů není odvolání. Jestli se tvoje poslání podaří, tak ti, kteří tě dnes nenávidí, se ti budou

klanět a vážit si tě. Tvoje štěstí pak přijde, aby tě už nikdy neopustilo. Věř mi. Musíš se ještě mnoho dozvědět a přišel čas, abych ti řekl všechno, co máš právo vědět. Svět Magharoo zaútočil na říši Ossing. Za měsíc se vydáš na cestu, a jestli neuspěješ, bude to znamením, že dobří bohové opustili tento svět. A teď si už pospěšme, Deveisa má o tebe jistě starost." Edahar kráčel za ním téměř neznatelnou stezkou vzhůru do horského sedla, kde stála jejich chata. Na rtech ještě cítil vůni Naideisiných polibků a z kožešiny, kterou měl přehozenou přes rameno, sálalo dosud teplo jejího mladého, pružného těla. Ale Edahar už byl zase sám.
Později se dozvěděl, že ještě té noci rozpoutaly zlé síly světa Magharoo bouři nad Naideisinou vesnicí. Několik lovců, kteří se tam druhý den vraceli z trhu v Eansangu, nenašlo nikoho živého.

Když se Edahar probral, byla noc. Poznal to podle nehybného ticha v paláci. Hlavu měl nějak těžší než obvykle. V tom vínu určitě muselo něco být! Ale proč by ho chtěli uspat jen na půl dne a ne navěky? Víčka měl těžká jako ocelové pláty, ale přece jen se mu je podařilo zvednout.
Pouhých několik centimetrů, takže se téměř dotýkalo jeho tváře, viselo ve vzduchu něco, co by normálně nazval noční můrou. Velmi dlouhé, nálevkovité tělo se vlnilo kousek nad zemí od jeho lůžka až k oknu, vzdálenému nejméně pět metrů. Tělo tvora lehce opalizovalo do modra.
Jediné obrovské oko nad zobákovitě zahrocenými ústy na něho hledělo mdlým studeným světlem. "Kdo jsi? Co chceš?" zeptal se zděšeně Edahar, ale nezdálo se, že by ho bytost vnímala. Přízračné tělo se ještě víc protáhlo a zúžilo a jeho druhý konec zamířil dlouhým obloukem k lůžku. Na okamžik si Edahar pomyslel, že se buď zbláznil, nebo je to jen sen. Něco podobného přece nemůže existovat! Sledoval nejistým pohledem hadovitý výběžek, jak mu mizí za zády. Z druhé strany se náhle objevil další, přeběhl mu přes plece a sklouzl kolem krku. Otřásl se odporem. Nebyl to dotek v pravém slova smyslu, jen nepříjemný pocit chladu. Edahar znejistěl. Všechno mu začínalo připadat příliš skutečné. Jeho meč ležel na dosah, ale jestli bude účinný proti této stvůře, to byla jiná otázka. Vzápětí zjistil, že se nedokáže pohnout. Tělo měl úplně strnulé a neovládal je. Snad to byl ještě následek omamné látky ve víně, které příliš bezstarostně vypil. Zachvátila ho hrůza. Mohl se jen dívat, jak se mu kolem hrdla omotává prodloužené tělo netvora a klouže přes klíční kosti. Jednou, podruhé, potřetí... Místo dotyku vnímal pořád jen rostoucí chlad. Z krku do plic mu proudil mrazivý vzduch. Vydechoval bílá oblaka páry. Roztřásl se zimou, zuby mu začaly drkotat - jediné pohyby, kterých byl schopen. Dýchalo se mu stále hůř. Mráz ho pálil v krku a na průduškách, spaloval plíce. Některá místa už vůbec necítil a začínaly se mu dělat mžitky před očima, jak se mu zpomaloval krevní oběh. Oko netvora na něho stále hledělo nezúčastněným rybím pohledem. Bez citu a bez výrazu.
Edahar pochopil, že i takhle může vypadat smrt. Jeho vlastní chrčivý dech ho ohlušoval, vnímal ho jako lomoz řítící se kamenné laviny ve vytí vichřice. Před očima se mu roztočila zářící kola a vířila nesmírnou rychlostí, z dálky k němu zaléhalo těžké dunění s mnoha ozvěnami. To jeho srdce tlouklo stále pomaleji. Věděl, že to je konec.
Mezi zářícími koly se mihl stín postavy. Zleva vytryskly snopy jisker a ozvalo se pískavé vytí. Edahar ucítil, že chlad v jeho hrdle znatelně polevil. Ne, nemohl se mýlit. Dýchalo se mu mnohem lehčeji. Před očima se mu vyjasňovalo. Viděl, jak se vražedná bytost rychle odmotává z jeho krku a vrhá proti novému nepříteli.
A hned nato málem zapomněl překvapením dýchat.
Byla to žena. Velmi mladá žena. Její dlouhé vlasy měly barvu nejsvětlejšího písku a místy byly téměř bílé. Teď už na sobě neměla žebrácké hadry. Byla oblečena jako bojovník do krátkého koženého kabátce, posetého železnými destičkami, kožených kamaší a škorní z měkké vydělané kůže, které jí sahaly až ke kolenům. Pohybovala se tiše a pružně. Místo meče však byla ozbrojena dlouhým bičem. Vířil kolem ní s neobyčejnou rychlostí a vytvářel ve vzduchu různé obrazce, zvláštní smyčky a spirály, často podobné znakům tajného písma kněží Zapomenutého boha. Každý pohyb biče po sobě zanechával ve vzduchu zářící stopu, která vzápětí bledla, až docela zmizela. Přízračný netvor kolem ní poletoval trhavými pohyby a snažil se jí proniknout k tělu. Ale zdálo se, že mu v tom vždycky něco zabrání. Každou chvíli sebou trhl, jako by utrpěl bolestivé zranění. A najednou se ocitl skoro celý uvnitř spirály, vytvořené roztočeným bičem, a znehybněl, když ho zahalila narůžovělá záře. Hned nato dívka s vítězným výkřikem švihla vší

silou přímo do zářícího oka netvora. Zkroutil se v křeči a rozplynul v přítmí komnaty.
V tom okamžiku se v temném koutě u dveří něco pohnulo a malý zavalitý stín, připomínající něco mezi žábou a vepřem, s klokotavým skučením přeběhl několika vysokými skoky celou komnatu a vrhl se do okna. Prošel jím, ačkoliv bylo zavřené, a zmizel.
Dívka běžela za ním, rychle otevřela okno a hleděla někam vzhůru k obloze.
Pak si hlasitě oddechla a přistoupila k Edaharovi. Beze slova mu natřela čelo a spánky nazelenalou mastí a chvíli místa masírovala. Pak mu nanesla mast i na horní ret. Edahar se zhluboka nadechl, zatočila se mu hlava, ale zároveň se mu také vracela vláda nad vlastním tělem. Nejdříve pohnul rukou a uchopil meč, pak pomalu vrávoravě vstal. Připadalo mu, že ty pohyby dělá poprvé v životě.
Dívka se zasmála: "Je na tebe pohled jako na čerstvě narozené hříbě, statečný bojovníku z říše Ossing."
Uchopil ji za ruku: "Neznáš mě, a přece jsi mi zachránila život. Kdo jsi?"
Nechala svou ruku v jeho dlani. "Co znamená jméno? Ostatně je znáš. A já? Já jsem jen žebračka," potutelně se usmívala dívka.
"Do pevnosti Nir žebráky nepouštějí."
"Nestačí ti, že tu jsem?" přimhouřila oči a pohodila hlavou.
Najednou mu už nepřipadala tak veselá.
"Víš, mám takový pocit, že tě znám," vydechl Edahar a díval se jí pozorně do tváře. "Znám tě, a přitom vím, že jsem tě nikdy nespatřil. Sám tomu nerozumím."
Chtěla něco odpovědět, ale náhle mu pohlédla přes rameno a úsměv jí zamrzl na rtech. Edahar se otočil. U dveří stály čtyři nehybné postavy. Jejich prostá ošuntělá roucha sahala až k zemi. Do tváří jim neviděl. Hlavy měly skloněné a zahalovaly je dlouhé kápě. Jen jeden z nich měl obličej zakrytý řasnatým závojem, splývajícím volně až na prsa ze zlaté obroučky na hlavě, zdobené vpředu velkým diadémem ve tvaru oka. Neviditelný sbor zpíval starou chrámovou píseň a vzduch se naplnil jemnou podmanivou vůní posvátných tyčinek. Muž s obroučkou musel být podle držení těla a způsobu chůze velmi starý. Prošel kolem Edahara k oknu a usedl do křesla. Dlouho se nikdo z nich nepohnul a nenarušil slovem táhlou melodii. Pak konečně stařec pokynul Edaharovi, aby se k němu přiblížil.
"Jsi u cíle své cesty, neboť já jsem Wesindall, Edahare. Znám tvé jméno, i když ty jsi mě nikdy nespatřil. Stál jsem u tvého zrození a čekal jsem dlouhá desetiletí, až vyrosteš a staneš se mužem, až projdeš soutěskou Suejdí a vyhledáš mě. Byl jsem po tvém boku, když ses musel skrývat v horách. Věnoval jsem ti svůj stín, aby tě chránil, když jsi v poušti Suri lovil skákavé hady, abys měl jed pro své šípy."
Edahar překvapeně vzhlédl. O tomto zážitku přece nikomu nevyprávěl! Stařec se odmlčel, pak pokračoval:
"Vidím, že máš v ruce meč. Schovej ho, nebudeš ho potřebovat. Existují jiné, mnohem silnější zbraně, chlapče, než ty, co znáš. A nejsou z oceli. Naučím tě ovládat je, chci jen, abys mi důvěřoval. Jenom tak spolu můžeme dokázat úžasné věci a tvoje poslání se zdaří."
Ze starce k Edaharovi plynula podivná síla, přinášející pocit naprostého bezpečí a jistoty, která ukolébávala a uspávala.
"Vím, proč jsi přišel do Ganthúru, a také vím, že nescházelo mnoho a nikdy jsme se nesešli. Ale celý život jsem věřil, že jednoho dne dokáže bojovník z říše Ossing projít živý soutěskou Suejdí, zlomí staré kouzlo a naplní Legendu. Tobě se to podařilo. Snad jsem ti trochu pomohl, ale i síly zla používají uskoků. Bohové mi jistě prominou." Wesindall sejmul z hlavy zlatou obroučku a podával ji Edaharovi. "Vlož si na hlavu Kruh vědění a uvidíš svět mýma očima, ušetříš si dlouhá léta učení a staneš se ještě dnes mým žákem."
Edahar přijal obroučku a zvedl ji do výše.
"Nevěř mu, bojovníku z říše Ossing!" ozval se náhle dívčin výkřik. "Odhoď tu věc a bojuj! To není Wesindall!" Edahar se zmateně rozhlížel, ale dívka v komnatě nebyla. Avšak její hlas ho i tak dokázal vyburcovat z otupění, které se ho zmocňovalo při starcových slovech.
Obrátil se zpátky k starci, aby ho požádal o vysvětlení, ale místo do zastřené tváře hleděl do chladných očí prince z Thairanu. Edahar tasil meč a dlouhou dýku. Spatřil, že ostatní "kněží" mezitím odhodili svá roucha a stáli proti němu v uniformách důstojníků princovy osobní stráže. Zaleskla se ocel.
Edahar pustil obroučku na zem a šlápl na ni. Těžká bota rozdrtila diadém na prach, jemné zlaté pletení

popraskalo. Princova tvář se zachvěla vztekem. Ustoupil z dosahu Edaharova meče a poručil:
"Zabte ho." Tři muži se začali z různých stran přibližovat k Edaharovi.
"Tři meče proti jednomu? Dobrá," ušklíbl se Edahar na prince, který stál vzadu se založenýma rukama. Komnatou se rozlehlo ohlušující zvonění čepelí. Edahar odolal prvnímu útoku a stáhl se mezi stůl a stěnu, aby ho nemohli obklíčit, ale museli útočit jen v řadě. Jeho protivníci byli vynikající šermíři. Edahar mohl děkovat jen své vypěstované síle, obratnosti a neobyčejnému postřehu, že nebyl zasažen hned prvními ranami. Náhle Edahar přeskočil stůl a zaútočil na ně bleskurychle z boku. Na několik okamžiků měl tak proti sobě jen jediného soupeře. Couval před jeho mečem ke dveřím a dříve, než ho druzí dva oběhli a mohli na něho také zaútočit, zachytil záštitou a čepelí dýky protivníkův meč a vlastním mečem mu prosekl hrdlo. Muž zachroptěl a klesl k zemi. Proti zbývajícím dvěma zvolil Edahar jinou taktiku. Proplétal se mezi nimi, ani na vteřinu nezůstal stát na jednom místě, hned tvrdě zaútočil na jednoho a zahnal ho o několik kroků nazpět, hned se zase vrhl na opačnou stranu. Pak jen zlehka uhnul stranou před smrtícím sekem, shýbl se a zdola bodl muže přímo do srdce. Ale rána tak docela Edahara neminula. Ostrá čepel mu hladce odsekla plátek masa z levého ramene. Bolest Edahara skoro ochromila, ale musel se bránit třetímu důstojníkovi. Ted už Edahar neustupoval. Tísnil důstojníka krátkými tvrdými výpady, až ho zatlačil do rohu. Srazil stranou dýku, kterou po něm důstojník nečekaně vrhl, zamračil se.
"To nebylo poctivé. Ale máš mít, co chceš!" řekl opovržlivě Edahar. Levé rameno mu tuhlo a otékalo, zanedlouho nedokáže rukou ani hnout. Zeširoka se rozmáchl a hodil po něm svou dýku. Důstojník ji odrazil silným protisekem, odkryl se, a v tom okamžiku mu Edaharův meč rozťal tělo od levé strany krku až k pasu. Muž padl zády na stěnu a s očima vytřeštěnýma hrůzou ze smrti se po ní pomalu svezl na podlahu. Na zdi po něm zůstala široká krvavá šmouha.
Za dveřmi se rozlehl dupot mnoha nohou a zadunělyrány na dveře. Zároveň venku zahřmělo s takovou silou, že se palác otřásl v základech. Otevřeným oknem ozařovaly vnitřek komnaty nepřirozeně rozvětvené rudé, modré a zelené blesky. Tmu vystřídaly podivné závoje barevného kouře či mlhy, plynoucí shora k zemi. Husté mraky klesly na palác a vysílaly k oknu přízračné siluety fantastických tvarů. Nebyla to obyčejná bouřka.
Princ přistoupil k oknu a vztáhl ruce k nebi.
"Bouře! Konečně jsi přišla!" zvolal nadšeně.
"Princi!" vykřikl Edahar. "Tvoji lidé jsou mrtví. Teď je řada na tobě! Braň se!"
Zvedl zakrvácený meč a klopýtal k princovi. Ale ten si ho vůbec nevšímal. Zíral se zdviženýma rukama ven do vířícího chaosu bouře a nesrozumitelně si pro sebe něco mumlal. Na dveře dopadl mohutný úder, až se zachvěla i podlaha a podél veřejí se sypala omítka. Edahar odhadl, že dveře už dlouho nevydrží. Ani tohle nechápal. Měly být přece zamčeny zvenčí!
Princ se konečně otočil a vykročil proti němu. Oknem se do komnaty linuly proudy mléčně bílé mlhy. Rozptylovaly se do stran nízko nad podlahou mnoha výběžky jako všetečná chapadla nějaké živé bytosti Princ se blížil. Neměl žádnou zbraň, ale díval se na Edahara tak pohrdavě a klidně, že bojovník dostal strach.
"Stůj, princi!" vykřikl a napřáhl proti němu meč. Princ se jen usmál a šel dál. Edahar ustoupil ještě o pár kroků, ale pak ucítil za zády zeď. Princ se nedíval na meč, hleděl mu přímo do očí a pořád se blížil. Hrot meče mu mířil přímo na srdce. Pak se dotkl jeho hrudi a bez odporu se ponořil do hloubky, ale ani to ho nezastavilo. Nato v jeho hrudi zmizely i Edaharovy ruce, svírající jílec, a princ se pořád blížil jako nehmotný přízrak.
"Ne," vydechl Edahar a zavřel oči. Proti takovým nepřátelům se v horách neučil bojovat. A podobně jako předtím ucítil smrtelný chlad, sotvaže se princova postava dotkla jeho hrudi. Ale oči nechal Edahar pořád zavřené. Nechtěl nic vidět. Chlad prostupoval jeho tělem a zřetelně se hýbal. Dotkl se srdce, vklouzl za plíce, rozlil se po páteři, vnikl i dovnitř lebky. Edahar se otřásl zimou. Pak se v něm všechno uklidnilo a i mrazivý pocit slábl. Otevřel oči. Byl v komnatě sám. Dveře se prohýbaly pod těžkými údery dovnitř, obě křídla byla na několika místech proražená.
Rozběhl se k oknu a bylo mu jedno, že se noří do příkrovu mlhy, husté jako mléko, takže nedohlédl ani na konec své paže.
Přelezl okenní rám a vstoupil na římsu, která obepínala celé patro. Zimu už vůbec nevnímal. Dotyk

hustých chomáčů mlhy mu nevadil, bylo to pro něho něco běžného, čeho není potřeba si zvlášť všímat. Silné praštění dřeva z komnaty mu prozradilo, že dveře padly. Ozbrojenci s křikem proběhli i komnatou a nahrnuli se k otevřenému oknu. Edahar byl ještě příliš blízko, snad v mlze rozeznali obrys jeho postavy. Kolem hlavy mu zasvištěly střely z kuší. Ale tma smíšená s mlhou ho vlídné ochránila. Sotva se přehoupl za roh budovy, střelba ho přestala zajímat. Na zem už sešplhal docela nerušeně. Na nádvoří bylo ticho, ale Edahar věděl, že dlouho nebude. S taseným mečem se prodíral hustou mlhou tam, kde tušil hlavní bránu pevnosti. Brána byla pochopitelně zavřená. Po obou stranách stály nízké přízemní budovy strážnice. Odhadoval, že v nich bude přinejmenším padesát mužů. Bylo to hodně, ale v každém případě méně, než jich bude mít za chvíli v patách. A navíc venku nespatřil nikoho. Jen na ochozech věží nad bránou se pohybovaly tmavé stíny stráží, ale ty byly příliš vysoko a staraly se o druhou stranu. Než ti uvnitř pochopí, co se děje, snad by se mu mohlo podařit odsunout závory a ztratit se ve městě. S trochou štěstí určitě.

Krčil se ve stínu paláce proti bráně a přemýšlel, jak nejlépe zaútočit. Ústa mu náhle přikryla malá měkká dlaň: "Tiše, bojovníku, jestli se prozradíme, je s námi konec."

Edahar poznal hlas a oddechl si. "Málem jsem tě probodl. Měla bys být opatrnější," zašeptal a zasunul dýku zpátky do pochvy. "Taková překvapení by se ti jednou nemusela vyplatit," vzal ji za ruku.

Ve tváři se jí zaleskl úsměv.

"Opravdu chceš ven z pevnosti? Myslela jsem, že hledáš Wesindalla. Tam venku se s ním těžko setkáš."

Tázavě se jí zahleděl do očí. Byla teď vlastně jediný člověk, kterému byl ochoten věřit.

"Mohu ještě změnit názor," řekl.

V šeru zasvítily řady jejích bělostných zubů. "Myslela jsem si to." Trochu ho zlobilo, že se mu zase vysmívá, ale nechal se vést. Přeběhli dvě nádvoří a vklouzli do uzounké uličky mezi paláci. Nedaleko se ozval dupot, smíšený s řinčením zbraní. Už ho tedy hledají! A téhle štvanice se určitě zúčastní celá posádka a vojsko z pevnosti. Příšeří prozářily mihotavé plameny mnoha pochodní. Blížili se. Edahar se přitiskl ke zdi do výklenku vedle dívky. "Takhle nás dostanou," řekl pochybovačně. Uchopil ji za ruce a přitáhl k sobě. "Chci znát tvoje jméno. Řekni mi, kdo jsi? Jestli máš aspoň z desetiny tak krásné jméno, jako jsi sama, nemusíš se za ně stydět," prosil Edahar a odhrnul jí z tváře prameny dlouhých světlých vlasů. Neodtáhla se od něho, ale najednou mu připadala smutná a nejistá.

"Chceš vědět moc věcí najednou, Edahare. Opravdu si jsi tak jistý, že chceš vědět, kdo jsem?"

"A proč ne?"

"Je to všechno mnohem těžší a složitější, než si myslíš. Možná mi teď ani nepatří žádné jméno, sama nevím. Což není dost na tom, že jsem s tebou? Nestačí ti to?" prosila a uhýbala očima.

Nevěděl, co má odpovědět, ale v tom okamžiku východ z uličky zastínily postavy stráží. "Tady jsou! Máme je!"

Edahar bleskem vytáhl zbraň a i dívka vytasila meč, který měla zavěšený v pochvě na zádech. "Opravdu je teď pro tebe moje jméno tak důležité?" zeptala se a už se zase usmívala.

Neměl čas jí odpovědět. Zachytil ránu prvního útočníka, která mu mířila přímo na hlavu, a ihned ho pod jeho čepelí sekl tvrdě přes obličej. Muž se chytil za oči a padl na zeď. Za ním se tlačili další, ale neměli dost místa, aby využili své přesily.

"Přicházejí i z druhé strany!" vykřikla dívka. Bojovali teď zády k sobě. Edahar zabil další dva muže, schoval dýku a vzal si místo ní štít jednoho padlého. Odrazil jím vržené kopí, i když nemířilo přímo na něho. Měl strach, aby nezasáhlo dívku. Kolem nich se na obou stranách vršila hromada mrtvých, ale Edahar i dívka zatím odolávali.

I když neměla takovou sílu v seku jako Edahar, byl její meč zase lehčí a kratší a v jejích rukou se pohyboval jako živý. Dívka ovládala boj mečem jako pravý mistr. Vojáci začali ustupovat a na koncích uličky poklekli střelci s kušemi. Edahar zaklel. Proti střelám kuší mu nebyl štít k ničemu. "Mizerové! Zbabělci!" vykřikl.

"Pros raději dobré bohy, ať nás ochrání," řekla dívka. Nezdálo se, že by měla strach. Sotva to dořekla, do uličky se snesla hustá mlha a zformovala se do tvarů pohádkových draků. Když se jejich obrysy ustálily, vypadali docela jako opravdoví. Zlostně syčeli a otvírali zubaté tlamy, oči jim rudě žhnuly. Edahar objal dívku a přitiskl ji k sobě. Dotkl se rty dívčiných vlasů a nasál do sebe jejich vůni. Pak ji

políbil na tvář. Byl přesvědčený, že to je jejich konec, jinak by se dívky neodvážil dotknout. Chvěla se mu v náručí a nebránila se.
Ale obludy si jich ani nevšimly a vrhly se proti vojákům, kteří odhodili kuše a s křikem utíkali pryč. Edahar s dívkou zůstali zase sami. Překvapeně ji pustil.
"Ty máš takovu moc, že poroučíš i silám světa Ma?" zeptal se.
"Já?" vytřeštila na něho oči. "Tahle pomoc nepřišla od dobrých bohů, Edahare. Nevím, proč se svět zla najednou staví na naši stranu. Víš ty o tom něco?" dívala se na něho tak nedůvěřivě, až ho to zamrzelo. Zavrtěl hlavou. "Vůbec nevím, co se tu děje."
"To je divné," řekla zamyšleně a Edahara najednou sevřel neznámý vnitřní chlad a otřásl jím. Co se to se mnou děje, blesklo mu hlavou. Ale nepříjemný pocit už zase zmizel.
"Pojď, musíme si pospíšit, než se vojáci vrátí," řekla dívka. Přejížděla rukama po zdi, až nalezla nepatrný výstupek. Několik velkých kamenů se pohnulo a pod tlakem její dlaně se skřípěním ustoupilo dovnitř. Vstoupil za ní do temné chodby a vchod se zase uzavřel. "Tudy vede jediná cesta k Wesindallovi. Všichni si myslí, že je mrtvý, proto ho už nehledají," vysvětlovala.
Chodba byla slepá, ale dívka našla další tajné pero a otevřela vchod do maličké úzké kobky, kam se stěží vešli. Vchod do kobky se za nimi opět uzavřel a současně Edahar ucítil, že podlaha klesá. Odhadoval, že jsou už dobrých dvacet metrů pod zemí, když se pohyb zastavil a stěna kobky se otevřela do široké prostorné chodby, osvětlené matnou září bez určitého zdroje.
"Pojď, tady jsme už v bezpečí," vybídla ho dívka, když stále váhal. Vykročil za ní. Ale pořád se rozhlížel a nervózně si pohrával s jílcem meče. Najednou světlo zhaslo. Edahar instinktivně poklekl na levé koleno a zvedl meč vodorovně oběma rukama nad hlavu. V této obranné pozici odevzdaně čekal na útok, o kterém nevěděl nic bližšího, než že bude určitě následovat.
"Odhoď zbraň nebo zemřeš," zněl strohý rozkaz ze tmy. Edahar se lekl, že vědí, na kterém místě je, a proto se rychle překulil vpravo, až narazil na zeď. Tady, s krytými zády, zaujal znovu obranný postoj. Oslnilo ho prudké světlo a spatřil, že je obklopen chrámovou stráží, oblečenou do starobylých, nejméně dvě stě let starých oděvů. Bylo tu určitě dvacet mužů a všichni měli dlouhá kopí a meče.
"Bojovníci z říše Ossing nezahazují rodové zbraně k nohám nepřátel, dokud mají sílu udržet meč," řekl hrdě Edahar a hledal očima dívku. Marně. Opodál spatřil ležet její torbu, ze které vyčnívala rukojeť biče. Ale dívka zmizela.
Vůdce ozbrojenců zvedl smířilivě paži: "Poslyš, my ti nechceme ublížit ani tě ponížit. Musíme se ale přesvědčit, že jsi přišel v míru. Nezapomínej, že střežíme Jeho život," říkal skoro přátelsky a jeho hlas neprozrazoval nic jiného, co by vysloveným slovům dodávalo jiný, skrytý význam. Edahar přesto váhal.
"Wesindall bude určitě rád, když mě uvidí," řekl a ukázal jim znamení draka. Muži s úklonou poodstoupili. "Nepřišel jsem ohrozit jeho život, ale stát se jeho žákem. Chci, aby mě učil válečný tanec Nairi, který má podle legendy moc zastavit hrůzy na tomto světě."
"Máš znamení Síly tance. Nech si tedy své zbraně a pojď s námi. Ale varuji tě! Jestli chystáš nějakou zradu, zemřeš dřív, než stačíš vyslovit první hlásku svého jména. Jeho život je příliš vzácný a my ho chráníme," oznámil mu velitel.
Edahar sebral dívčinu tornu a kráčel mezi nimi širokými chodbami podzemního labyrintu. Když se ohlédl po vchodu kobky, která ho dopravila do podzemí, spouštěla se přes něj právě masivní železná deska v podobě dvoukřídlých dveří. Stejné dveře viděl v pravidelných intervalech ve výklencích chodby, kterou šli, i v chodbách, které křižovali. Cesta stoupala a zase klesala, zatáčela se do stran, chodba se rozdvojovala nebo spojovala s dalšími. Někdy měl pocit, že chodí stále dokola Jeho průvodci bez rozpaků odbočovali na křižovatkách, kde se někdy sbíhalo i pět či šest chodeb, nikdy nezaváhali a kráčeli stále stejným, vyrovnaným krokem. Byl to dokonalý labyrint. Všechny chodby byly naprosto stejné. Hladké stěny bez jakýchkoliv znamení, všude tytéž železné dveře. Edahar nepochyboval, že kdyby musel bojovat, tak i kdyby zvítězil, nikdy by z těchto chodeb nevyšel živý na denní světlo. Konečně se před nimi otevřely jedny dveře a vstříc jim vyšel muž v obleku kněze Zapomenutého boha. Nepochybně vysoký hodnostář, i když neměl znamení Svatého zosobnění. I on znal Edaharovo jméno.
"Wesindall tě očekává, Edahare. Dospěl jsi k jednomu z cílů své cesty. Ale rozmysli si to dobře, odtud

se ještě můžeš vrátit. Nikdo ti neublíží a stráže tě dovedou na povrch. Jestli jsi totiž přišel se zradou v srdci a projdeš těmito dveřmi, zemřeš tak jistě, jako že jsi teď ještě naživu. To, co jsi snad ve svém nitru ukryl před námi, nemůže uniknout Velkému Učiteli, až si prohlédne tvé nitro." Domluvil, zůstal stát s rukama na prsou a čekal na odpověď.
"Moje srdce je čisté a moje cesta nesmí být zbytečná," řekl Edahar. "Doveď mě k Wesindallovi!" Kněz se maličko uklonil a ustoupil stranou.
Wesindall ho očekával v hlubokém křesle, napůl spící, s tlustou přikrývkou, přehozenou přes kolena. Byl v komnatě sám, ale Edahar tušil, že i zde je o jeho bezpečí dobře postaráno. To podstatné a nejdůležitější bývá velmi často skryto lidským očím a je bláhové se proto domnívat, že to neexistuje. Ačkoliv se na něho stařec ještě ani nepodíval, cítil Edahar po celém těle zvláštní chvění, jak mu cizí mysl prozkoumávala nitro a nahlížela do myšlenek ještě nevyslovených. A zase se zachvěl na zlomek vteřiny chladem, jako by se dotkl kusu ledu.
"Pojď blíž," řekl Wesindall unaveným, tichým hlasem. Byl to velmi starý muž, tak starý, že se Edahar ani neodvažoval odhadnout jeho věk. Tvář měl seschlou a vrásčitou, jakou mívají vysušené mrtvoly na poušti. Husté bílé vlasy mu splývaly v načechraných pramenech téměř k pasu. Ale jeho oči byly tak pronikavé, živé a plné energie, že v tom sešlém těle působily dojmem něčeho cizího, co tam nepatří. Když stařec hovořil, téměř při tom ani nepohnul tenkými čárkovitými rty, zpola zakrytými bělostným plnovousem. Jeho hlas přicházel z prostoru, jako kdyby ani nechtěl mít nic společného s tělem, které mělo již dávno patřit smrti.
"Ukaž znamení," vyzval ho stařec a zvedl k němu navlas podobného draka. Ale nebyl tak zašlý jako Edaharův, a tak byla na povrchu zřetelně rozeznatelná kresba hustého mřížkování, kterým byl drak rozdělen na bezpočet nepatrných čtverečků. A právě z těchto drobounkých rýh zazářilo modré světlo, vyšlehlo k Edaharovu draku, který se rozzářil stejným způsobem. Paprsky se setkaly na poloviční cestě, spojily se a vytvořily ve vzduchu složitý zářící symbol. Pak najednou záře pohasla a oba draci se rozpadli na nepatrné dílky, jež se Edaharovi sypaly mezi prsty na zem. Wesindall se spokojeně usmál a pokýval hlavou.
"Síla spící moci je probuzena, Edahare, aby chránila Dobu Učení tance," pronesl slavnostně Wesindall.
"Ti draci, to byla zkouška?" zeptal se nejistě Edahar. Stařec se otřásl tichým smíchem. "Ano, zkouška." Pak se nadlouho odmlčel, Edahar stál nehybně před jeho křeslem a neodvažoval se pronést jediné slovo. Pociťoval před starcem úžasný respekt a posvátnou bázeň.
"Vím, že by ses rád dozvěděl spoustu věcí, Edahahare. Slyším tvé otázky, i když mlčíš a váháš. Ale věz, že ani já sám nevím všechno a spoustu dalších věcí je lepší neznat. Nemáme mnoho času. A přesto jsem si nedokázal odpustit, abych se chvíli jen tak tiše nepotěšil tvou přítomností. Jsi opravdu první bojovník z říše Ossing, který dokázal projít soutěskou Suejdí a dostal se až sem. Tvůj drak dává naději, že podmínky Legendy jsou snad přece jen splnitelné. Jak správně tušíš, jsme teď v úpatí Zlaté věže. Kdysi dávno, když síly ze světa Magharoo poprvé zaútočily na naši zemi, přinesly s sebou i Legendu Tance. Ve stejné době však také seslaly kletbu na soutěsku Suejdí a zničily všechny ostatní cesty z říše Ossirtg do země Gurn. Bratrstvo Ma pustošilo chrámy Zapomenutého boha a vyvražďovalo jeho kněze. Bořilo a podpalovalo Síně tance a nemilosrdně pronásledovalo všechny, kteří se chtěli učit. Mnoho mužů se pokusilo bojovat. Vydávali se na cestu a nedošli, mnozí zemřeli dokonce ještě dříve, než učinili první krok, a i ti, kteří nalezli některou ze Síní, se nevrátili a nikdo o nich už neslyšel. Zdálo se, že Legenda je jen pastí pro nejodvážnější muže a ničím jiným. A svět Magharoo mezitím pomalu ale jistě vítězil. Ovládl zemi Gurn, pak napadl i jižní oblasti. Ještě mnoho udatných mužů zemřelo. V očích ostatních se odvaha pozvolna změnila ve zbytečné šílenství. Kdysi odvážná srdce našich mužů změkla. Dnes tady všichni žijí své dlouhé nudné životy v neustálém strachu a nejistotě, kdy se jich zmocní zlé síly světa Ma. Volí raději pomalou smrt v utrpení než rychlou v boji bez naděje na vítězství. Už dlouho, velmi dlouho nikdo z nich nevěří ve válečný tanec Nairi. Tehdy se začalo hovořit o dvou dracích, kteří se musí sejít, aby probudili Spící moc, jež po čas učení ochrání žáka i učitele Tance. Pomoc měla přijít z říše Ossing, která jediná ještě tehdy nepoznala jho světa Magharoo. Ale zdálo se, že i tam již odvážní muži vymřeli."
"To není pravda, starče," přerušil ho Edahar. "Mnoho mladých mužů se pokusilo projít soutěskou. Některé z nich jsem i znal. Moc po nich nezůstalo. Ale vím, že i oni měli své draky a věřili jim."

"Škoda jejich životů," přikývl stařec. "V Legendě bohužel nebyla žádná zmínka o tom, jak se rozezná pravý drak. A na světě je tolik podobných šperků!"
Edahar si vzpomněl na syna kupce Sancera a otřásl se. Kdyby ani Edaharův drak nebyl pravý, mohl se také změnit v nevábnou hroudu spečeného masa na balvanech soutěsky.
"Pomohli mi dobří bohové, Wesindalle," a vyprávěl o dívce a kouzelném štítu. Wesindall spokojeně pokyvoval hlavou.
"Spolu se silami zla vznikají vždycky i dobré síly. Svět se snaží udržovat rovnováhu, alespoň zpočátku. Ale konečné vítězství je ještě velmi daleko. Věř mi, že to nejtěžší máme pořád ještě před sebou," řekl Wesindall a Edaharovo nadšení trochu ochladlo.
"To nejtěžší? Myslel jsem, že..."
"Kdepak, chlapče. Musíš se naučit válečný tanec Nairi, a to není nic jednoduchého. Svět Magharoo má všude své špehy a pomáhá mu i Bratrstvo. Už vědí o tvém příchodu a bouře, která se snesla na Ganthúr, to jen dokazuje. Kdysi jsem chtěl i já sám tancovat tanec Nairi, ale byl jsem odhalen a od té doby jsem chromý na obě nohy. Mohl jsem jen sedět v tomto křesle a čekat na žáka, kterému bych předal své umění. Čekal jsem dlouho, nesmírně dlouho. A teď jsem šťastný, že jsem se dočkal. Už jsem měl strach, že si tajemství tance vezmu s sebou na věčnost, a to by znamenalo konec. Musím tě dobře připravit, protože tvůj úkol bude těžký. Až se tanec naučíš, musíš proniknout do světa Magharoo a zatančit ho tam nahoře ve Velké síni tance. To je naše jediná naděje. Jestli se podaří bouři seslané světem Ma narušit Spící moc, okamžitě zemřeme. Může se to stát každou chvíli. Nevím, kolik máme času, možná jen málo, zoufale málo. Zapomenutý bůh už dávno ztratil svou sílu, Edahare."
Dveře se otřásly a pomalu se otvíraly. V nich se objevil Wesindallův kněz, bledý jako sníh. Potácel se a rukama od sebe malátně odháněl něco neviditelného. Pak klesl na kolena a křičel:
"Dostali se dovnitř, Učiteli! Všichni naši jsou mrtví! Mrtví!" chytil se oběma rukama za hrdlo, zachroptěl a svalil se na zem. Na chodbě za ním zahlédl Edahar ležící těla strážců. Dveřmi proudily do komnaty obláčky tmavošedé mlhy a její výběžky váhavě ohledávaly práh, stěny a nehybné knězovo tělo. Edahar vyskočil a utíkal ke dveřím. Zabouchl je, jak mohl nejrychleji, a zasunul velké závory. Vzápětí dolehla na dveře obrovská váha a tlačila na ně, až se prohnuly dovnitř. Pak tlak povolil a vystřídalo ho ohlušující bušení, skřípění a kovové škrábání. Celý rám dveří se otřásal a kolem něho padala omítka.
Edahar se sehnul ke knězi.
"Je mrtvý," zašeptal. Tělo vychládalo a nepřirozeně rychle tuhlo
"Musíme odtud. Nejsme tady už v bezpečí. Pomoc mi, Edahare! Tam k tomu závěsu!" ukazoval rukou Wesindall. Edahar ho zvedl do náruče. Byl překvapen, protože čekal, že stařec bude mnohem lehčí. Donesl ho k závěsu ze silné těžké látky, který pokrýval prostřední část stěny. Pak přinesl i křeslo a posadil do něho Wesindalla.
Stařec uchopil ozdobnou šňůru se zlatými střapci, visící na okraji závěsu. V tom okamžiku vyskočilo ze záhybů závěsu něco tmavého a bleskurychlým skokem zmizelo v nejtemnějším rohu komnaty.
"Pronikli až sem!" vykřikl stařec. "Dobří bohové nás opustili!"
Z rohu znělo temné bublavé vrčení a do tmy zazářily páry malých zelených očí. Edahar uchopil mnohoramenný svícen a mrštil jím do rohu. Ale svíce zhasly dřív, než tam doletěl.
Vytasil meč, ale pak si vzpomněl na bič. Rozmotal ho a švihl jím v okamžiku, kdy se už netvor vrhal dlouhým skokem proti Wesindallovi. Hadí hlavy na dlouhých krcích se v letu odpudivě natáhly kupředu a vydávaly klokotavé syčení. Stařec si jen stačil bezmocně zakrýt rukama obličej.
Bič zasáhl letící tělo ještě o zlomek okamžiku předtím, než ohyzdné hlavy dosáhly Wesindallovy tváře, a srazil je k zemi. Místa, kde se řemen biče dotkl těla, visela v prostoru jako přízračné ostrůvky narůžovělé mlhy. Netvor se ihned vrhl na Edahara. Ten točil a švihal bičem, aby si ho udržel od těla, a pokoušel se vykonávat bičem podobné pohyby, jaké viděl u dívky. Povedlo se mu to jen občas. Připadalo mu, že bojuje víc s bičem než s netvorem. Dvakrát unikl jisté smrti skoro zázrakem, když se do pětimetrového biče zapletl sám. Tato neobvyklá zbraň mu připadala zoufale neovladatelná. Netvor kolem něho kroužil, byl stále drzejší a hadí hlavy pronikaly blíž a blíž k Edaharovu obličeji.
A pak mu tělem proběhla hřejivá vlna podivné síly a rozlila se žilami i do jeho paží a nohou. Do podvědomí mu vstoupila její slova: "Tak ne, statečný bojovníku z říše Ossing! Motáš se tu jako přestárlý

kohout na obětním kameni. Pomoz mi trochu!" Vedla jeho ruku a on jen vlastní silou dodával pohybům potřebnou rychlost a pádnost. Bič začal opisovat spletité kličky. Ve vzduchu se zrodily zářící symboly a hadí hlavy vyrazily příšerný skřek. Edahar přestal couvat a zaútočil. Netvor byl teď ve vířících smyčkách biče úplně bezmocný. Zakrátko se nemohl uprostřed spirály zářících symbolů ani pohnout. Mohutná rána rozčísla jeho tělo v půli a vrátila je tam, odkud přišlo. Edahar stočil bič a zastrčil ho za opasek. Wesindall ho ohromeně pozoroval.
"Pomáhají ti nejmocnější síly Dobra, Edahare. Tušil jsem, že nejsi jen obyčejný bojovník. Začínám věřit, že to dokážeme." Roztáhl stará vrásčitá ústa do širokého úsměvu, šťastně se zasmál a vykřikl: "U všech ďáblů temna, opravdu věřím, že se nám to podaří!"
Zatáhl za ozdobnou šňůru, závěs, se roztáhl a Edahar poprvé v životě spatřil Síň tance. Vydechl úžasem. Byla to rozlehlá místnost s vysokým klenutým stropem bez oken. Uprostřed se na vyvýšeném místě leskla velká obdélníková plocha, složená z plochých dlaždic různých barev. Každá z nich byla označena obrázkovým symbolem. Mezi dlaždicemi zely hluboké mezery na šířku dlaně. Edahar vystoupil jako očarován po pěti širokých mramorových stupních na první řadu dlaždic.
"To je zahajovací dlaždice, Edahare," uslyšel za sebou Wesindallův hlas.
"Začni mě učit, hned, Wesindalle, prosím tě," šeptal omámeně Edahar.
Ale Wesindall byl neúprosný a prohlásil, že začnou až ráno.
Ten první večer, než Edahar usnul, sepjal v posvátné úctě ruce a pronášel zvláštní modlitbu: "Krásná neznámá beze jména! Už vím, že jsi bůh, a že se tedy nesmím odvážit milovat tě. Ale bude to velmi těžké, a kdyby se mi to nepodařilo, věz, že jsem se o to pokusil a rozhodně tě nechtěl svou láskou urazit. Jsi skvělá a nádherná, jako bůh i jako člověk, kdybys jím byla, a já ti děkuji, tak jako ještě nikdy bojovník neděkoval ženě. Prosím tě, abys mě neopouštěla."
A sotva domluvil a zavřel oči, pocítil lehounké pohlazení, jako kdyby po jeho tváři přeběhl jemný vánek a rozházel mu vlasy na spáncích. A snad zaslechl z dálky i její zvonivý smích. Ale obojí už mohlo také patřit do jeho snu. Nebyl si tím jistý.
O dva dny později mu už Síň tance vůbec nepřipadala tak úžasná. Wesindall se projevil jako dobrý, ale tvrdý učitel. Neodpustil Edaharovi nic, ani sebemenší šlápnutí vedle, špatný pohyb rukou při výskoku nebo shrbená ramena. Všeho si hned všiml a nenechal si to pro sebe. Začátek byl pro Edahara velmi těžký, i když se snažil ze všech sil. Ale přišly chvíle, kdy se mu už zavíraly oči únavou a nohy poklesávaly vyčerpáním. A když se cítil nejhůř, v nejzazším koutku vědomí dokonce nenáviděl Wesindalla i celý Válečný tanec Nairi, který mu připadal zbytečně složitý a neúčelný pro pouhé smrtelníky.
"Takhle to nepůjde!" slyšel neustále Wesindalla. "Na žlutou dlaždici s malou rybou musíš doskočit levou nohou, opakovat poskok na místě s lehkým obratem k modré dlaždici s věží a měsícem, kterou máš za zády, a teprve z ní doskočit na zelenou s ptáky!"
"Ano," přikyvoval Edahar a snažil se všechno pečlivě zapamatovat, ale starcova slova vzápětí už zase šlehala jako rány bičem:
"Ale ne, musíš skočit na zelenou přesně doprostřed, i když je trochu daleko. Nesmíš se při dopadu dotýkat zároveň žádné jiné! No prosím, už zase! Ťukl jsi patou i do té červené se stromem vpravo! Ne! Já to viděl moc dobře!" vyjel na Edahara, sotva se snažil odporovat. "Na jednotlivé dlaždice musíš došlapovat zásadně přesně, jinak je to celé na nic. A roztahuj ruce pořádně do stran, pomůžou ti vyrovnávat rovnováhu! A skákej rychleji, nemůžeš se tak dlouho zdržovat na jedné dlaždici! Posloucháš vůbec, co ti tu říkám, bojovníku z říše Ossing?!"
Když pak seděli u oběda, stařec vypadal stejně unaveně jako Edahar. Nevesele pokukoval po unaveném Edaharovi a kousal se do rtů. Edahar mu stiskl rameno: "Neboj se, dokážu to, i kdybych měl padnout únavou. Netvrdím, že chápu smysl tohoto tance, který mi vůbec nepřipadá jako tanec, spíš rafinovaný způsob mučení. Ale naučím se ho tak, abys byl spokojen. To ti slibuji!"
Wesindall se trpce usmál a zavrtěl hlavou: "Pro mě to neděláš ani pro sebe. Nechci po tobě nic víc, než o čem se zmiňuje zákon Zapomenutého boha a Legenda Tance. Nejdůležitější je naprosto přené dodržování pohybů nohou. Žádné klopýtnutí nebo přešlápnutí. Já ti můžu chyby prominout, ale tam nahoře, ve Velké síni tance ve světě Magharoo, zaplatíš první chybný krok svým životem a celé naše snažení bude zmařeno. Svět Magharoo zaplaví říši Ossing a zmocní se celého světa. Pochop, Edahare, že

budeš mít příležitost zatančit válečný tanec Nairi pouze jednou. Když bubeš tancovat správně, budeš slyšet Sbor neviditelných, zpívající píseň Nairi a uvidíš před sebou i její slova, psaná ve vzduchu rukou a písmem zemřelých kněží Zapomenutého boha. Nebudeš jim rozumět, nikdo je už dneska kromě mě nedokáže rozluštit. Ale dokud tam budou, je všechno v pořádku. Jak slova zmizí a Sbor neviditelných zazpívá falešný tón, nebudeš už mít příležitost svou chybu napravit a zemřeš."
"Dokážu to, uvidíš!"
"Moc bych si to přál. Jenže to není všechno. Ve Velké síni tance budou jiná nebezpečí, stejně jako během tvé cesty do světa Ma. O nich nevím vůbec nic. Proto musíš ovládat tanec tak dokonale, aby tě při něm naprosto nic nedokázalo natolik rozrušit nebo znervóznit, abys udělal chybu. Všechny pohyby musíš provádět naprosto mechanicky, aby se tvá mysl mohla během tance věnovat čemukoliv jinému, třeba i boji. Musíš být připraven na všechno."
"Budu, Wesindalle. Jsi přece výborný učitel. Dokonce tak vynikající, že zvládneš, i tak mizerného žáka, jako jsem já," sliboval.
"Kéž bys měl pravdu, chlapče," řekl smutně stařec a zahleděl se přes Edahara do dálky svých vzpomínek. Najednou jako by ještě víc zestárl a v očích se mu zaleskly slzy. "Při Zapomenutém bohu, kéž by ses nemýlil," vzdychl. "Nezbývá nám mnoho času. Svět Magharoo už zahájil rozhodující útok na náš Svět. Naši muži budou zase umírat nebo se měnit v bestie, ženy budou plodit netvory a krev dětí potřísní manželská lože rodičů. Hordy příšer světa Magharoo a vrahové z Bratrstva zaplaví zemi, zamoří lesy, otráví vody...," a stařec mluvil a mluvil, ale stále tišeji, až mu už nebylo rozumět.
Snad už ani nehovořil k Edaharovi, ale ke svému Zapomenutému bohu. Edahar ho uložil na pohovku a přikryl několika přikrývkami. Nelíbilo se mu, jak se stařec zimničně chvěje a jak je slabý a vysílený. Wesindall spal dlouho a neklidně. Ze spánku občas křičel nebo se modlil v jazyce, který Edahar neznal. Nazítří se stařec probudil velmi pozdě a jeho stav se ještě zhoršil.
"To není obyčejná nemoc," řekl Edaharovi, který hledal nějaké léky. "Svět Magharoo se cítí ohrožen, a proto se brání. Nezastaví se před ničím. Ale na mě si jen tak nepřijde, neboj se!" Hovořil tiše, najednou zmlkl a hlava mu klesla na stranu. Edahar ho uchopil za ruku. Byla teplá, cítil zřetelně puls. Stařec jen omdlel.
V sále se najednou setmělo. Průvan roztočil vzduch kolem svícnů do vířících spirál a plameny svíček vrhaly po zdech divoké roztančené stíny. Země se otřásla a na zdech se objevily praskliny. V nose zalechtaly Edahara drobounké částečky zdiva, které se sypaly z trhlin ve stěnách a na stropě, nábytek se pokrýval spadanou omítkou.
Tělem mu projela shora dolů ostrá, nesnesitelná bolest a Edahar se zastavil jako ochromený stroj. A znovu se dostavil mrazivý chlad kolem vnitřností, něco tam o ně drhlo a škrábalo. Pak z Edahara vystoupil nejasný obrys člověka a zastavil se opodál. Byl to princ z Thairanu. Pokynul posměšně Edaharovi, který se nedokázal ani pohnout, a zamířil k Wesindallovi. Stařec ho neviděl, byl ještě v bezvědomí. Princ k němu vztáhl ruce a dotkl se prsty jeho hrudi. Wesindall se otřásl a z úst mu počala stoupat oblaka páry. Už nedýchal tak lehce. Sípal a chrčel. Konečky princových prstů se ponořily do jeho hrudi a stařec těžce zachroptěl. Princ se ohlédl k Edaharovi. Bojovník z říše Ossing vztekle svíral zuby. Nemohl hnout tělem ani končetinami. Musel jen stát jako ztuhlý a dívat se.
"Tak co, bojovníku z říše Ossing, pořád sis ještě nerozmyslel moji nabídku? Co když stále platí?" zeptal se princ.
Kdybych tak mohl z opasku vytrhnout bič, hned bych ti dal odpověď, říkal si v duchu Edahar. Pak ho něco napadlo. "Když ho zabiješ, nic tím nezískáš, princi. Ještě mě nenaučil celý tanec Nairi."
Princ z Thairanu se zarazil.
"On není žádný princ, Edahare," řekl v tu chvíli jasný dívčí hlas. Najednou stála stranou za princem a bič šlehl vzduchem jako výstřel z děla. Dlouhá žíla biče nalezla přesně princovo hrdlo a mnohokrát je obtočila. Kůže růžově zazářila. Princ se popadl oběma rukama za krk, ale to mu nepomohlo. Dívka prudce škubla rukojetí.
Bezhlavé tělo samozvaného prince z Thairanu zprůhlednělo a rozplynulo se. Jen jeho hlava na konci biče zůstala a hleděla vytřeštěnýma očima na dívku a Edahara.
"Podvodníku!" zašeptala mu něžně dívka do ucha a s rozkoší práskla bičem podruhé. Hlava zmizela.

Dívka přistoupila k Edaharovi, vzala svoji mošničku, kterou měla za pasem, a potřela mu čelo, spánky a chřípí znovu svou mastí. Pak vystoupila na špičky a rychle ho políbila na rty.
"Možná se teď vidíme naposled. Záleží na tom, jestli se ti podaří splnit tvé poslání. Budu na tebe myslet, Edahare!"
Zmizela dřív, než po ní mohl vztáhnout ruku.
Wesindall ležel bezvládně v křesle a sípal. Hlavu měl zvrácenou na zad a oči široce otevřené. Rukama křečovitě svíral opěradla křesla. Venku duněla a vyla bouře světa Magharoo. Edahar si raději ani nepředstavoval, jak to teď na povrchu asi vypadá. Svět Ma zahájil svůj poslední drtivý útok a tady zatím s Wesindallem umírá jediná naděje. Edahar stál bezradně vedle křesla a nevěděl, co má dělat. Jestli stařec zemře...
"Tancuj, Edahare!" zašeptal náhle Wesindall. A když se Edahar nehýbal, vykřikl: "Tancuj! U Zapomenutého boha, zatancuj přede mnou Válečný tanec Nairi, jak jsem tě to učil. Prosím tě!"
Edahar vycítil zoufalství z jeho hlasu a zaťal zuby. Přikročil k dolní řadě dlouhých dlaždic, nazývané Hadí obrubí, a skokem přesně doprostřed začal tancovat. Pohyboval se prkenně a se sebezapřením, protože se mu teď vůbec nechtělo tancovat.
"Ne! Půlobrat na žluté s věží a dvojitý doskok na černou s šípem! Udělal jsi to naopak! Znovu!" zahřměl starcův hlas a Edahar začal tanec podruhé. Když se ale letmo podíval k Wesindallovi, překvapeně zjistil, že se na něho stařec vůbec nedívá. Jeho tvář stále hleděla ke stropu. Edahar se zastavil, ale stařec ihned vyštěkl, aby pokračoval. Při řeči se mu trochu pohybovaly rty, ale jinak si Edahar pořád nedovedl vysvětlit, jak ho může stařec vidět. Ale tancoval dál, a než tanec dokončil, Wesindall ho ještě dvakrát přerušil a opravil.
"Znova! Tancuj znova od začátku!" zněl rozkaz, sotva se zastavil na poslední dlaždici. Edahar začal tedy zase od začátku.
"Lépe si vyměřuj doskok! Zase jsi zavadil o vedlejší dlaždici!" opravil ho pohotově stařec. Ale jinak už byl jeho třetí tanec bez chyby. Když Edahar skončil, sestoupil z taneční plochy a přiblížil se k Wesindallovu křeslu.
Uchopil starce za ruku - a hned ji s leknutím pustil.
Byla studená a tuhá. Byla to ruka mrtvého člověka.
"Sbohem, učiteli! Budu prosit Zapomenutého boha, aby ti vynahradil starosti tohoto světa a staral se o tvůj věčný klid," rozloučil se s ním tiše Edahar. A vzápětí uskočil jako uštknutý, protože starcovy rty se znovu pohnuly: "Tancuj! Zatancuj ještě tanec Nairi, Edahare!"
První slova vyslovoval ještě určitě Wesindall, ale jeho hlas slábl a měnil se, a když říkal slovo Nairi, rozeznal Edahar již bezpečně hlas dívky: "...a prosím tě, Edahare, tancuj ještě. Tancuj tanec Nairi pořád dokola, ,dokud nebudeš mít jistotu, že ho nezapomeneš. Teď ho už umíš a máš snad poslední příležitost si ho zopakovat. Už tu není nikdo, kdo by tě dál učil a opravoval. Tancuj, pořád tancuj, dokud tvoje pohyby nebudou stejně jisté jako tvé ruce, když drží meč. Tancuj, dokud nedokážeš zatančit tanec i poslepu. Tancuj, dokud se udržíš na nohou. Prosím tě o to! Tancuj a při tom mysli na všechno, co chceš zachovat a čeho si vážíš, a mysli přitom trochu i na mě!"
Wesindallovy vyschlé, dávno mrtvé rty začínaly praskat, a jak se ještě pohybovaly, sypal se z prasklin jemný světlý prach.
„...a pamatuj, Edahare, až budeš tam nahoře, nesmíš udělat ani jednu chybu, za žádnou cenu nesmíš udělat jedinou ..."
Hlas slábl a vzdaloval se. Wesindallova tvář znehybněla navždy. Edahar klesl na kolena a sevřel studené ruce do svých vlhkých dlaní. Uhnul strnulému pohledu vyhaslých očí a zaprosil:
"Neopouštěj mě! Vrať se ještě! Nesmíš mě teď opustit! Potřebuji tvoji sílu a podporu!"
Ale odpovídalo mu jen mrtvé, tísnivé ticho.
Pochopil, že teď už zůstal opravdu sám. Pomalu vstal, zvedl hrdě hlavu a vystoupil na taneční plochu. Začal tancovat a podařilo se mu, i když trochu nejistě, zvládnout bez chyby celý tanec. Překvapilo ho to. Začal znovu, a tentokrát v rychlejším tempu. Zase bez chyby. A tancoval dál. Nevěděl už, pokolikáté se vznáší na dlaždicích. Kroužil Síní tance jako ještě nikdy a bič, který přitom nepouštěl z ruky, svištěl vzduchem a roztínal pomyslné nepřátele.

Tancoval dlouho. Tak dlouho, že najednou přestal rozeznávat konce a začátky jednotlivých tanců. Polil ho studený pot. Pomalu ještě jednou zatančil celý tanec a nevynechal žádný ze zahajovacích ani závěrečných pohybů. Teprve pak si zase zhluboka oddechl. Ale nepřestal. Zatancoval tanec snad už padesátkrát nebo stokrát, na ničem jiném už nezáleželo. Jeho pohyby nabývaly postupně na jistotě a Edahar cítil vítězné uspokojení. A tancoval pořád dál, až se mu začaly podlamovat nohy a před očima se mu všechno houpalo. Už nedělal chyby. Ale tancoval stále, pořád a pořád znova, dokud ho síly neopustily docela a neklesl v bezvědomí na dlaždice.

Probral se s přesvědčením, že se jeho hlava stala obrovským bubnem, do kterého někdo buší se zuřivostí kněze v Den obětování. Zpočátku vůbec nevěděl, jak dlouho spal ani kde je.
Nedokázal myslet ani otevřít oči. Ležel s tváří přitisknutou ke studené hladké podlaze a věděl jen, že žije. Pak kdosi vyměnil buben zpátky za jeho hlavu a Edahar se začal vzpamatovávat. Otevřel oči. Byl pořád v Síni tance. Wesindall byl pryč. Přes křeslo volně visel jeho oděv a plášť plný lehkého jemného prachu. Jinak nic.
Zvenčí se ozývaly výkřiky a zvláštní těžké dunění. Celá Síň se rytmicky otřásala pod těžkými údery obrovského kladiva. Trhliny ve zdech se rozrůstaly a skulinami se dovnitř linula mihotavá záře.
Udělalo se mu zle. Na oči se mu snesla zářící mlha a žaludek se prudce rozhoupal. Pěstmi si stiskl spánky, kde cítil bušit krev v takových úderech, že se divil, jak to mohou vydržet a neprasknout. Před očima mu vířily spirály světelné duhy, oslňovaly ho a bodavá bolest vystřelovala z očního pozadí do týla a do páteře. Stěží přemohl bolestný výkřik. Nad sebou uviděl plochu obrovského zrcadla, vlnící se jako moře ve větru. Z něho na Edahara hleděla něčí příšerná zkřivená tvář s vypoulenýma očima.
Tušil, že je to jeho vlastní obličej, ale odmítal se s tím smířit.
"Jdi pryč! Pryč!" chtělo se mu zařvat, ale nevydal ani zvuk. Jen když pootevřel ústa a snažil se ze sebe vší silou vydorovat první slovo, vytryskl mu z krku proud krve do výšky přímo proti zrcadlu. A ta obluda v zrcadle zkřivila ústa, snad to byl úsměv, a řekla: "Zemřeš!"
Pak se obraz rozvlnil a protáhl v dlouhý stín, který vylétl ke stropu a vysokým obloukem mířil zpátky k Edaharovi – stín Dlouhé bílé smrti. Pohled jediného obrovského oka ho zbavil vůle a naplnil chladem.
"Nééé!" vykřikl zoufale a šmátral rukama po nějaké zbrani. Nahmatal tlustou hranatou tou tyč a rozmáchl se s ní proti obludě. Tyč byla těžká, a teprve když ji zdvihl nad hjavu, poznal, že je to noha Wesindallova křesla. Neměl už čas žasnoul nad tím, jak mohl dokázat zdvihnout těžké křeslo jednou rukou.
Na tváři ucítil první prachové vločky. Prach se mu sypal v dlouhých šustících proudech na obličej, krk a hruď, přinutil ho zavřít oči, zatajit dech. Vnímal ho jako tisíce mikroskopickýct jehliček, zabodávajících se do pokožky.
Chtěl si ho smést z obličeje, ale nedokázal už pohnout rukou. Na tvářích, rtech i víčkách cítil rostoucí tíhu prachové závěje. Zoufale potlačoval potřebu se nadechnout. Ale jemná zrnička mu i tak vnikala do nosu, lechtala ho a dráždila ke kašli. Bojoval, tlak v plicích rostl.
Někdo mu rozevřel dlaň a vložil do ní malou, hebkou ruku. Poznal ji hned. Rychle ji stiskl, ale pod tlakem jeho prstů se rozplývala, její tvar mu unikal a protékal mezi prsty.
"Edahare, neboj se vdechnout Wesindallův prach," byl to její hlas. Nemohl jí odpovědět, jakmile by otevřel ústa, prach by okamžitě vnikl dovnitř a on se ho bál.
"Nadechni se. Věř mi, prosím tě o to!"
Věřil jí, jenže i tak se pořád bál. Pak ale jako by ucítil její rty na svých. Lačnost polibku ho omámila. Pootevřel rty, aby vpustil dovnitř její jazyk a zároveň se musel zhluboka nadechnout.
Prach ho nejprve zaškrábal v krku a na průduškách, ale potom už jen vnímal, jak v něm roztává a plyne plícemi do krve. Nebylo to nijak nepříjemné. Konečně měl zase sílu v rukou a pokusil se sevřít dívku do náruče. Ale objal jen vzduch a nějaký hlas se pobaveně zasmál. Byl to mužský hlas!
Cizí ruka uchopila Edaharovo srdce a nemilosrdně je tiskla. Ohlušil ho třepotavý rytmický hukot. Ve spáncích mu vzrůstal nesmírný tlak. Ten hukot byl jeho vlastní dech. Jako by se v Edaharovi spojovaly dva světy. Cítil se rozpolcený, nepatřil nikam, neměl domov, ani kousek vesmíru mu nepřipadal povědomý. Cizí nepřátelská slunce mu svým jasným žárem vypalovala zrak. Zdálo se mu, že letí strašlivou rychlostí do mraků...

Najednou to bylo pryč.
Edahar vstal a rozhlédl se po prázdné Síni tance. Opodál leželo Wesindallovo roztříštěné křeslo, jeho zmuchlaný oděv i plášť. Všechny svíčky dávno dohořely, síň osvětlovalo jen nouzové osvětlení. Tvrdé dunivé nárazy na dveře se teď opakovaly v pravidelných intervalech. Ti venku si asi přinesli beranidlo. Bylo mu to lhostejné. Chvilku ještě dveře vydrží.
Uvědomil si, že drží v ruce meč. Byl to starý Edaharův meč - a přitom mu připadal jako zbytečný kus železa. Ale to přece nejde! Odkud se vzal ten vnitřní rozpor? Co se s ním děje?
Meč byl zbytečný. Lhostejně ho odhodil a poslouchal, jak zazvonil o kamennou podlahu.
Byl čas jít. Ti venku se dříve nebo později probourají do Síně a nesmí ho tu najít.
"No tak, Edahare, na co čekáš?" oslovil sám sebe. Jméno i samotný hlas byly také podivně cizí. Proč vlastně hovoří sám se sebou? Je snad šílený?
A zase se v něm něco změnilo. Byl najednou mnohem klidnější a zároveň i silnější a vyrovnanější. A také už konečně věděl, co to znamená. Vůbec ho to nepřekvapilo. Jeho úkol byl teď jasný.
Přešel rázně k závěsu, před kterým stávalo křeslo, a odhrnul ho. Ani dveře, které tak odkryl, ho neudivily, i když si byl částí svého já jistý, že je nikdy v životě neviděl. Neměly kliku, tvořila je hladká kovová deska. Napravo v malém výklenku ve zdi zářil uprostřed maličkých světýlek na displeji červený nápis: "Vchod blokován, sdělte heslo!" Byl samozřejmě napsán symboly tajného písma vymřelých kněží Zapomenutého boha. Ale on je přečetl a bylo pro něho něčím docela všedním i to, že zná heslo. Vyťukal číselnou kombinaci, nápis vystřídalo zelené světlo, dveře zasyčely a zasunuly se do zdi. Ovanul ho dusný vzduch po léta nevětrané místnosti.
Za jeho zády se ozval praskot a hřmot padajícího kamení. Rychle prošel dveřmi, zavřel je za sebou a převlékl se do kombinézy s přilbou, kterou nalezl na věšáku ve skříni.
Už k sobě nemluvil. Vnitřní rozpory rychle doznívaly. Krátký zápas dvou bytostí v jediném těle byl skončen.
Přeběhl kovový můstek a jiným heslem si otevřel vchod do kabiny. Pomalu, skoro mazlivě, zapnul jednotlivé okruhy. Zavyly motory a vrcholek Zlaté věže se rozevřel, aby vypustil člun jako malý lesklý šíp vzhůru k zamračené obloze.
Těžké mraky zakrývaly slunce a skrápěly zemi deštěm strachu, hrůzy a beznaděje. Před ním byl svět Magharoo, temný svět zla. Nezadržitelně se k němu blížil a pobaveně pozoroval cáry tmavých mračen a mlhy, vytvářející obrysy nepozemských zvířat a příšer. Usmál se. Musel uznat, že to je docela působivé.
Přistál s člunem na nouzové rampě a ocelové paže vtáhly člun do hangáru. Zaklapl přilbu a vystoupil. Vrata hangáru se před ním rozevřela jako otevírající se náruč dávno zapomenutého domova. Chvíli jen tak stál a hladil okraj dveří, pak vzdychl a vešel dovnitř. Velkými okny nebylo vidět nic než mraky a mlhu. Škoda, býval odtud tak hezký výhled na povrch! Ale už bylo strašně dávno, co byl Wesindall naposledy ve světě, nazývaném těmi dole svět Magharoo. Tehdy bylo všechno ještě docela jiné, i on byl jiný a měl i jiné jméno. To jméno nepřežilo desítky staletí stejně jako jeho původní tělo. Zbyl jen duch, protože i ten prapůvodní mozek se dávno rozpadl v prach. Ani si už nevzpomínal, kolikrát za tu dobu přesídlil do nového hostitele. Věděl jen, že dnes to bylo čirou náhodou, přímo zázrakem. Chybělo nesmírně málo a stal se jen bezvýznamným vánkem v dechu času.
V operační místnosti sekce si prohlédl záznamy. Poslední uvedené datum ho nenaplnilo žádným optimismem. V záznamu nebyly žádné zmínky o něčem neobvyklém. Byl jasný a srozumitelný, přesně takový, jaký předepisovaly instrukce. Mimořádné na něm bylo jen to, že byl poslední.
Vzal s sebou záznamy za poslední měsíc a vkročil do psychoidentifikačního pole vchodového automatu vnitřních prostor. Stroj reagoval nezvykle pomalu a váhavě, ale poznal ho a uvolnil mu cestu do nitra stanice.
Sotva vstoupil do chodby, měl dojem, že se ocitl ve snech paranoika. Patro se hemžilo sbírkou bytostí, které by normálně nazval nechutnou noční můrou. Viděl plazící se a skákající zrůdy, okřídlené létající netvory, samé hadí a dračí tlamy, kožnatá křídla a paťáty s dlouhými drápy. Chvíli se na ně díval, než ho napadlo, že mu jsou některé z nich povědomé. Ano, podle mnoha znaků se shodovaly s popisem netvorů a různých nadpřirozených bytostí z pohádek a pověstí dolního světa. Vždycky se divil, odkud se bere v jeho obyvatelích tolik fantazie, že si mohou vymýšlet podobné nesmysly. Kdyby tehdy tušil, že tyto

bytosti vznikají přímo na stanici, pochopil by mnohem víc. Teprve teď si uvědomil, že se vznik mnoha pohádek časově shoduje přibližně s dobou, kdy se definitivně přerušilo spojení jeho skupiny se základnou. Brzy nato přestaly fungovat i veškeré přístroje, které odebíraly energii dálkově přímo ze stanice. Snažil se je tehdy opravovat a ostatní souvislosti mu unikly.
Došel k nejbližšímu aparátu vnitřního spojení a sejmul sluchátko. Bylo mrtvé, neozýval se ani nejslabší šum. Obešel ostatní hangáry a ve všech našel čluny. Seděly pevně ve startovacích kleštích a vypadaly nepoškozené. Jen jejich energobloky byly bez energie.
Příšer si nevšímal, nemohly mu ublížit. Prošel pečlivě celé patro, ale nenašel jedinou stopu, žádný záznam nebo vzkaz, který by mu pomohl objasnit příčinu celé záhady. Nemělo význam se tu déle zdržovat.
Zamířil k Velké síni tance, jak ji stále ze zakořeněného zvyku nazýval. Ta jediná nebyla napojena na nouzové zdroje, které dokázaly jen slabě osvětlovat chodby. Měla vlastní autonomní energetický okruh. Když zjistil, že okruh pracuje, pořádně si oddechl.
Dlaždice ve Velké Síni tance neměly tak ostře obdélníkový tvar jako v pevnosti Nir. Rohy byly zakulacené a plochy tvořily mělké prohlubně. Chyběly i obrázky. Díval se na ně a říkal si, jak je to zvláštní. Mýtus Velké Síně tance za uplynulá staletí ovlivnil i jeho do té míry, že i teď o ní a o tanci Nairi pořád ještě uvažoval úplně jinak. Byla to krásná pohádka. Dokonce i když tu teď konečně stál, myslel na Tanec pořád ještě jako na opravdový tanec. Trvalo dost dlouho, než kouzlo pominulo. Zbyla jen povinnost.
Vynechal obřadné zahajovací kroky, místo modlitby k Zapomenutému bohu se jen ušklíbl a zamířil k zahajovací dlaždici.
Jeho poslední obavy se rozptýlily, když dlaždice zareagovala tak, jak měla. Poklesla lehce pod vahou jeho těla, ozval se bručivý tón a vysoko nad ním se objevilo první slovo. Wesindall pružně přeskakoval z jedné dlaždice na druhou, sledoval slova a poslouchal tóny, které "tancem" vyluzoval. Když skončil, skočil oběma nohama na závěrečnou dlaždici. Jen tak tak ze sebe stihl shodit šaty a přeběhnout z dlaždice stranou na vyznačené místo s nejvyšším stropem.
Zpočátku to byl jen slabý pohyb svalů, pak následovalo pnutí podél kostí i v nich. Wesindall cítil každou jednotlivou buňku svého těla. Jak rostl, všechno se mu před očima zmenšovalo a propadalo do hloubky. Zatočila se mu hlava. Dlaždicová podlaha Velké Síně tance byla stále menší, a když se hlavou téměř dotýkal stropu, byla z ní už zase jen obyčejná klávesnice terminálu, položená na zemi. Nad ní svítil na obrazovce správně zapsaný text programu, který tancem spustil. Zdvihl ji ze země i s monitorem, otřel prach a odnesl obojí na stolek. Teď už na ní tančil jen prsty další program - tanec. Strop se rozevřel a shora sjel kovový žebřík.
"Díky, Edahare, statečný bojovníku z říše Ossing," řekl s úsměvem a rychle vyšplhal vzhůru.
Asi ještě pořád napůl čekal, že u vchodu z Mikrostanice bude čekat služba, ověří jeho totožnost, dá mu oblek a připne VIN - víceúčelový identifikační náramek.
Byla tam tma. Oblek si musel najít sám a náramky stejně nefungovaly. Energie bylo už tak málo, že nouzový automat slabě osvítil vždy jen asi dvoumetrový pás chodby, po které kráčel. Nahlédl do několika místností a začínalo mu docházet, že je už zbytečné si něco namlouvat. To, čeho se nejvíc bál, bylo tady. Stanice byla prázdná.
"Edahare! Edahare, jsem tak šťastná, že jsi tady!" ozval se od stropu její hlas. "Věřila jsem, že to dokážeš!"
Wesindall se ušklíbl a pohrdavě si odfrkl: "Á, naše malá romantická Calarhis. Tak ty ses do něho doopravdy zamilovala? To se mi snad zdá!"
"Edahare! Co je to s tebou?" vykřikla polekaně. "Co se stalo?"
"Uklidni se, Calarhis," řekl Wesindall a opřel se pohodlně zády o sloup, takže se díval přímo do oka nejbližší kamery. "Mám dojem, že zapomínáš, kam patříš. Uvědom si, že naše poslání je důležitější než život jednoho,domorodce. Ostatně on není mrtvý, jen trochu pohřbený," poklepal si prstem na hruď. "Tady vespod."
Dlouho bylo ticho, a když se zase ozvala, zněl její hlas docela jinak.
"Aha, tak je to tedy. Myslím, že tě poznávám. Z tvých cynických řečí se mi vždycky dělalo nanic, Talaghere."

"Jen klid," přerušil ji ostře. "Kde jsou všichni?"
"Oklamal jsi ho! Podvedl! Ukradl jsi mu tělo!" křičela Calarhis. "Chránila jsem ho od narození, a ty:.."
"Kvůli mně bys nehnula ani prstem, co?" přerušil ji navztekaně. "Náhodou jsi ho moc dobře chránila, jinak bych tu teď nebyl. Určitě toho lituješ, ne? Jaká smůla, že jsem i po smrti pořád silnější než tvůj miláček ..."
"Nech ho na pokoji - aspoň teď!" vykřikla. "Ano, lituji toho, když to chceš vědět," dodala šeptem. "A víš moc dobře, že tobě jsem pomoct nemohla, ani kdybych chtěla sebevíc. Od té doby, kdy se to stalo, jsem vůbec nebyla ve stavu. Už pomalu ani nevím, jaké to je. Když jsem si našetřila trochu energie, mohla jsem existovat jen jako fantóm, žít a přitom vlastně nežít, používat těla a tváře, vypůjčené z Paměti. Bylo to hrozné."
"Přestaň už konečně. Čeká nás práce. To, co se děje na stanici, je šílené, musíme to okamžitě zarazit. Stejně nás lidi ze Zvláštní vyšetřovací komise roznesou na kopytech. Je to absolutně nepřípustný způsob vměšování a navíc zavání silně terorem. Proč jsi to nezarazila sama, sakra?"
."Víš dobře, že jsem nemohla…"
"Nebo snad pro Statut neplatí?"
Mlčela. Vydal se k řídícímu středisku.
"Talaghere!" zavolala tiše. Obrátil se zpátky ke kameře: "Co je?"
"Prosím tě, dej mi impuls. Chci být zase člověk. Budu ti pomáhat, chci, abychom spolu zase mluvili jako lidi! Nechci už být jenom...," odmlčela se.
"Komplexní soubor bioinformací osoby v Paměti? Bojíš se to vyslovit?" pomohl jí Talagher. "Copak ti takhle není dobře? Uráží to tvoji ženskost? Vždyť nestárneš, nedělají se ti vrásky, jsi teoreticky nesmrtelná dokonce je postaráno i o tvoji zábavu..."
"Jak můžeš být tak krutý!' vzlykla.
"Dozvím se konečně, co se tady stalo? Kde jsou ostatní?"
"Odešli, Talaghere. Začalo to úplně typicky Několik minut prostorových vibrací, pak zdvojené projekce a prolínání a pak... Neměli asi čas vzít mě s sebou, nebyla jsem zrovna v stavu. Víš, že to trvá aspoň půl hodiny, i když je vysílací impuls na maximu. Bylo to hrozné pomyšlení, že zrovna já, jediná, jsem tehdy nebyla ve stavu. Talaghere, prosím tě, dej mi impuls." Bylo slyšet jak pláče. "Abys mě mohla uspat a dostat zpátky svého bojovníčka? Nejsem tak pitomý," dodal už pomalu. Najednou mu začínal docházet smysl toho všeho, co mu Calarhis řekla. Ale to by znamenalo, že... To přece není možné!
"Dej mi impuls, Talaghere, prosím tě! Já ti slibuju ..."
"Dej mi pokoj! Nevěřím ti!" zařval nenávistně. Oni ho tady nechali! Je sám! Zmocnila se ho panika. Roztřásl se hrůzou. Ne, uklidňoval se zoufale. Někdo tu ještě musí být! Určitě tu jsou! Rozběhl se chodbou k řídícímu centru. Osvětlovací automat reagoval opožděně. Kruh světla nedokázal Talaghera tak rychle sledovat. Vběhl do tmy, narazil obličejem do zdi. Otřel si krev a rozběhl se na druhou stranu. Musí je najít! Musí jim říct, že je tady!
"Kde jste! Doktore Lollire! Ozvěte se!" řval jako šílenec, znovu narazil hlavou do stěny a upadl. Světlo ho konečně dostihlo a ozářilo krvavé šmouhy, rozmazané po obličeji. "Brennene! Lashi!"
"Talaghere, uklidni se!" zněl chodbami její hlas. "Nikdo tu není. Odešli a spojení zaniklo. Musíš se s tím smířit. Dej mi impuls. Talaghere, prosím tě," šeptala zoufale.
„„Ne! To není pravda! Musí být!" Velikými okny viděl do počítačové haly. Vedle hlav bloku počítače se tyčily nějaké cizí, neznámé konstrukce a kolem nich se pohybovalo několik robotů. Lidé tam nebyli. Počítač pracoval, i cizí přídavná zařízení byla dostatečně zásobována energií. Odtud tedy ty příšery a celá ta hrůza světa Magharoo! Počítač si zahrál na boha, na stvořitele. Paranoia počítače!
Wesindal! jako v horečce proběhl celou stanicí. Byla prázdná. V hlavní přechodové komoře místo obvyklé spousty skafandrů visely jen dva rezervní. Do jednoho z nich vklouzl a ručně otevřel vnitřní dveře, protože automatika byla zase bez energie. Když za sebou hermeticky utáhl i těžká dvojitá pancéřová křídla, dal se konečně otevřít i vnější průlez.
Spojovací tunel s můstkem končil necelé tři metry od vchodu do stanice. Okraje byly dokonale hladké, jako kdyby je uřízl chirurgický laser. Do cizího, nepřátelského vesmíru, který na něho posměšně mrkal namodralýma očima neznámých hvězd a galaxií, trčel jako zmrzlé hadí tělo zbytek signálního lana.

Calarhis tedy měla pravdu. Zůstal sám. To byl konec.
Talagher došel až na okraj můstku a klesl na kolena. Rukama nevěřícně hladil okraje tunelu.
Dva cizí prostory, které k sobě kdysi náhodou přilnuly v několika bodech a daly vzniknout průchodu, se posunuly dál. Jestli o zlomek milimetru nebo několik parseků - na tom nezáleželo. Tím, že zůstal na nesprávné straně, ztratil všechno. Jeho Země, lidé, které znal, všechno zmizelo navždy v nekonečnu.
Ti ostatní se stačili vrátit, přeskočit zpátky na svou stranu vesmíru. Možná doopravdy neměli čas čekat na Calarhis, ai dostane do stavu nebo hledal na povrchu členy Talagherovy expedice, navíc selhalo spojení. Ale nakonec to tak dopadlo a on zůstal tady. Živořil desítky staletí, aby dnes přišel o poslední naději, pro kterou ještě stálo za to žít.
Vztáhl ruku do prostoru, ale tam, kde končila stěna spojovacího tunelu, nepokračovalo už nic. Zaclonil jen na chvíli rukou pár hvězd. To bylo všechno, co dokázal. Zaťal ruku v pěst a zahrozil.
Světy, které se na čas dotýkaly, kolem sebe už zase nerušeně plynuly dál a už pro sebe zase dávno navzájem přestaly existovat. Nic než další náhoda je nemohlo přimět, aby se setkání zopakovalo. A taková náhoda...
Z očí se mu kutálely slzy a tříštily se dole pod bradou o sklo přilby. Nenávistně stiskl rty, stiskl pojistku čelního hledí a vrhl se do bezedné hlubiny.

Ve zlomku vteřiny, kdy se Talagher rozhodl zemřít a jeho vědomí spáchalo sebevraždu, přirazil Edahar nepatrně pootevřené hledí přilby a ještě se stačil volnou rukou zachytit konce signálního lana. Chvíli se jen tak kolébal prostorem a uklidňoval rozbouřené nervy. Pak se přitáhl zpátky do spojovacího tunelu, vrátil se do stanice a pečlivě za sebou uzavřel všechny dveře. Úkony vykonával mechanicky, bez váhání.
."Calarhis!" zašeptal, sotva se zbavil skafandru. "Konečně tedy znám tvé jméno. Je krásné jako ty!"
Z reproduktorů zašuměl její dech. "Slyším tě, Edahare! Edahare! Jsem tak šťastná! Konečně jsi zase volný. Pořád jsem doufala, že ho přemůžeš. Edahare!"
Zavrtěl hlavou: "Nikdy bych nad ním nezvítězil, kdyby se sám dobrovolně nerozhodl zemřít. Byl mnohem silnější. A přece nenáviděl můj svět, do kterého nikdy nepatřil ani mu neporozuměl."
Dotkl se rukama hlavy a tváře, jako kdyby nevěřil, že mu zase patří. "Ty taky nenávidíš můj svět, Calarhis?"
"Já? Jak se tak můžeš ptát?" rozesmála se.
"Je to úžasné, Calarhis," pokračoval Edahar. "Jsem bojovník, ale přitom vím všechno, co předtím věděl on. Zůstalo to ve mně. Dokážu ti dát impuls, abys mohla být konečně se mnou."
"Udělej to," řekla a šťastně se zasmála.
"Vím, že budeš krásná jako tehdy, když jsem tě spatřil poprvé."
"To záleží na tobě. Až mi budeš dávat impuls, nasaď si psychoneuronickou přilbu. Pak budu přesně taková, jakou mě chceš mít. Jenom na mě musíš při tom hodně myslet. Je to zvláštní. Máš mě úplně celou ve svých rukou a já se vůbec nebojím."
Edahar věděl, kudy má jít, kódem si otvíral vstupy, až stanul před periferní jednotkou bioinformačního paměťového bloku. Nasadil si přilbu a zapojil ji do systému.
"Je to všechno tak neskutečné, Calarhis! Vím takové věci, že se mi z toho točí hlava. Nebýt tebe, nikdy bych tomu neuvěřil a zbláznil bych se. Až společně zbavíme mou zemi příšerného světa Magharoo, všichni si budou myslet, že jsme bozi."
„A nebude to pravda?"
„Já jsem bojovník. Nestojím o to být bohem. Chci žít, tak jak jsem byl zvyklý. Až na to, že ode dneška s tebou."
"Nic ti v tom nemůže zabránit. Budeš mít neomezenou moc, Edahare," ubezpečovala ho klidným, jasným hlasem.
"A až se budu vracet do hor říše Ossing jako obyčejný lovec, chceš jít opravdu se mnou?" Pořád se ještě trochu bál, že se jeho sen nevyplní až do konce.
"Proč se pořád ptáš? Už nás přece nesmí nic rozdělit! To víš, že se s tebou vrátím – domů."
"Ano, domů," vychutnával to slovo na jazyku.
Pak stiskl klávesu a vyslal jí impuls.